

یکی از شواهد روشن جامعیت این نام آنست که ابراز ایمان و توحید را تنها با جمله «لا إله إلا الله» می توان کرد و جمله «لا إله إلا الخالق الرازق» و مانند آن به تنهایی دلیل بر توحید و اسلام نیست و نیز به همین جهت است که در مذاهب دیگر هنگامیکه میخواهند به معبود مسلمین اشاره کنند «الله» را ذکر میکنند، زیرا توصیف خداوند به الله مخصوص مسلمانان است.

رحمان و رحیم:

مفسران باین عقیده اند که صفت «رحمان» اشاره به رحمت عام خداست که شامل دوست و دشمن، مؤمن و کافر و نیکو کار و بد کار می باشد، زیرا میدانیم «پاران رحمت بی حسابش همه را رسیده و خوان نعمت بی در یغش همه جا کشیده» همه بندگان از مواهب گوناگون حیات بهره مندند و روزی خویش را از سفره گسترده نعمت های بی پایانش برمی گیرد، این همان رحمت عام اوست که پهنه هستی را در بر گرفته و همگان در دریای آن غوطه ورنند.

ولی «رحیم» دلالت به رحمت خاص پروردگار میکند که ویژه بندگان مطیع و صالح و فرمانبردار است، این بندگان نیک خداوند در نتیجه ایمان و عمل صالح، شایستگی آنرا یافته اند که از رحمت و بخشش و احسان خاصی که آلودگان و تبهکاران از آن سهمی ندارند، بهره مند گردند.

و گروهی از مفسرین، «رحمان» را صیغه مبالغه دانسته اند که خود دلیل دیگر بر عمومیت رحمت اوست و «رحیم» را صفت مشبیه که نشانه ثبات و دوام است قرار داده این مخصوص برای مؤمنان است.

و همچنان رحمان از اسماء مختص خداوند است و در مورد غیر او به کار نمی رود در حالیکه رحیم صفتی است که هم در مورد خداوند و هم در مورد بندگان استعمال میشود چنانکه در باره پیامبر صلی الله علیه و سلم در قرآن عظیم الشأن میخوانیم: «عزیز علیه ما عنتم حریص علیکم بالمؤمنین رؤف رحیم» (التوبة - ۱۲۸) یعنی ناراحتیهای شما بر پیامبر گران است و نسبت به هدایت شما سخت علاقمند است و نسبت به مؤمنان مهربان و رحیم میباشد.

سوال آنست: است که چرا از سایر صفات خداوند در بسم الله تذکار نرفته است، اما باید توجه داشت که در آغاز هر کار باید از صفتی استمداد کنیم که آثارش بر دامن جهان پرتو افکن است، همه موجودات را فرا گرفته و مصیبت رسیدگان را در لحظات بحرانی نجات میبخشند.

خداوند لا یزال می فرماید: «و رحمتی وسعت کل شیء» (الأعراف - ۱۵۶)

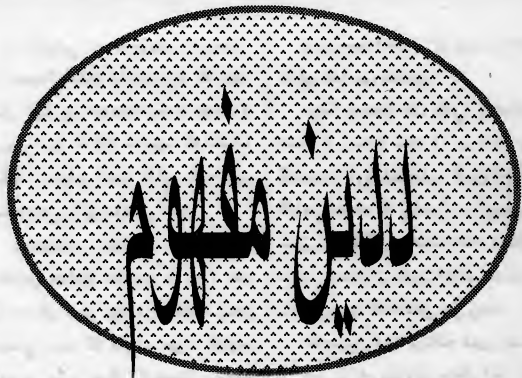
یعنی رحمت من همه چیز را فرا گرفته است.

و در سوره مؤمن از زبان حاملان عرش خدا می خوانیم:

«ربنا وسعت کل شیء رحمة» .
«خدا یا رحمت خود را بر همه چیز گسترده ای» و همچنان قرآن مبارک گواهی میدهد که پیامبران برای نجات شان از چنگال حوادث سخت و طاقت فرسا و دشمنان خون اشام، دست به دامن رحمت الله تعالی می زدند:

بناء برین همه برنامه های زندگی را باید با نام خداوند متعال آغاز کرد و در آغاز کارها دست به دامن رحمت و اسعه او زد، چه برای پیشرفت امور و پیروزی بر مشکلات صفاتی مناسبتر رحمان و رحیم است، آغاز کار ها با بسم الله الرحمن الرحیم این مطلب را بخوبی میرساند که مؤمنین تنها به ذات اقدس الهی دل بسته اند و تنها از او استمداد می جویند.

بسم الله الرحمن الرحیم ، این درس را نیز میرساند که اساس کار خداوند بر رحمت است و مجازات جنبه استثنائی دارد و انسان نیز باید برنامه زندگی اش را بر رحمت و محبت قرار دهند و تنها در مواقع ضروری به قهر و خشم متوسل گردد. کلیه سوره های قرآن مبارک با رحمت و اسعه الهی آغاز میگردد، و در آغاز همه بسم الله قرار دارد. اما سوره توبه که با اعلان جنگ و خشونت آغاز میشود بدون بسم الله است.

دین پہ خُو معنائی او مفہومون
بیان شوی دی یعنی دا چہ دین خُو
معنائی او مفہومونہ لری چہ لہ هغو
خُخہ ئی لومری-معنا: عزت، سلطنت،
پاچاہی او حکومت کول دی.

دوہمہ معنا ئی: بیخی تر دے بل
شان دہ یعنی ددی پر عکس دہ لکہ
لاس لاندیتوب، اطاعت، غلامی،
تابع‌داری او بندگی.

دریمہ معنائی: حساب کول،
قضاوت او فیصلہ کول، او د عملونو
بنہ او بدہ بدلہ یا مجازات او مکافات
ورکول دی، لکہ چہ پہ قرآن مجید کی
»دین« پہ ہمدغو دربو مفہومون او
معنائی راغلی دی چہ فرمائی:

»إن الدین عند اللہ الإسلام« (آل
عمران - ۱۹)

یعنی د خدای پہ نزد »دین« هغه
دی چہ انسان یوازی اللہ تعالیٰ د
عزت خاوند وکئی او تر هغه پرتہ د بل
هیچا پہ وړاندې خپل خُان ذلیل او
قیت ونه گئی، یعنی خُوک چہ د خدای
رښتینی بندہ دی نو هغه د هیچا خُخہ
قیت او ذلیل نه دی، یوازی او یوازی
اللہ تعالیٰ د هغه بادار، مالک او
سلطان دی او له خدای نه پرتہ هغه د
هیچا غلام، فرمانبردار او تابعدار نه
اوسی، یوازی اللہ تعالیٰ حساب
اخستونکی، مکافات ور کوونکی او
جزاء ورکونکی گئی او له هغه پرتہ د
هیچا له حساب خُخہ نه ویریژی، د
هیچا خُخہ د نیکی د بدل اخستو تمہ
نه کوی او د هیچا له جزاء خُخہ نه
ویریژی نو ددغه »دین« نوم اسلام دی.

کہ چیری انسان بی له اللہ تعالیٰ نه
کوم خُوک یا بل شی د اصل عزت
خاوند، حقیقی حاکم او واکدار،
حقیقی پاچا او مالک اود مکافات او
مجازات حقیقی حقدار وکئی او د هغه
په وړاندی د غلامی او بندگی سر تیت
کاندی، د هغه حکم ومني او د هغه د
مکافاتو تمہ وکړی او له مجازاتو نه
ئی ویریژی او هغه ته له اللہ تعالیٰ نه
زیات حق ورکړی نو د هغه دغه ټول
»دین« خدای ته هیچری هم د منلو وړ
ندی، خُکہ چہ هغه د حقیقت په خلاف
دی، هیخ هستی او هیخُوک او هیخُ
شی داسی نشته چہ پرتہ له اللہ نه
پدی کائناتو کی د زیات عزت خاوند
وی. پدی نړۍ او کائناتو باندی تر
خدایه پرتہ د بل هیچا حقیقی پاچاهی
او واک اختیار نشته، انسان د بل
هیچا د بندگی او غلامی لپاره نه دی
خلق شوی او نه د هغه د حقیقی مالک
نه پرتہ هغه ته مجازات او مکافات
ورکولی شي، دغه مطلب د قرآن مجید
په نورو آیاتونو کی داسی بیان شوی
دی.

»ومن یبتغ غیر الإسلام دیناً فلنْ
یقبل منه« (آل عمران - ۸۵)

یعنی »هر خُوک چہ د اللہ سلطانی
او پاچاهی پرییدی او له هغه پرتہ د
بل چا سلطانی او پاچاهی و منی او
بی له خدایه بل خُوک خپل مالک او

واکمن ومني او بندگی او غلامي نئ
ومني، د سزاء او جزاء ورکولو خاوند
نئ وگنئ نو د هغه دين خداي هيچرئ
نه قبلوی ځکه چه:

«وما أمروا إلا ليعبدوا الله
مخلصين له الدين حنفاء» (البينه - ۵)
يعني «انسانان د خداي د بندگی
لپاره مامور او مکلف دی او د بل چا
د بندگی حکم ورته نه دی ورکړئ
شوی، دوی ماموریت لري چه د بلې
هرې خوا نه مخ (توجه) را واپړئ او
د خداي لپاره خالصه بندگی وکړئ
يعنی دين د خداي لپاره خاص کړئ
او يوازي د هغه له محاسبی نه
ووېرېږئ».

«أفغير دين الله يبغون وله أسلم
من في السموات والأرض طوعاً وكرهاً
وإليه يرجعون» (آل عمران - ۸۳)

يعني، آیا انسان بی له خدایه د
کوم بل چا فرمانبرداری او غلامي
کول غواړئ، حال دا چه د ځمکې او
آسمانونو ټول هر څه چه دی یوازی د
خدای فرمانبرداری او بندگی کوی او
بی له خدایه د خپل حساب او
محاسبی لپاره بل هیچا ته مراجعه نه
کوی، آیا انسان د ځمکې او آسمان د
ټولو کائناتو په خلاف ځانته یو
ځانگړی لاره غوره کوي.

«هو الذي أرسل رسوله بالهدى و
دين الحق ليظهره على الدين كله و لو

كره المشركون» (التوبة - ۳۳)

يعني «الله خپل پيغمبر (استازي)
د ريښتيني علم سره درولېږه چه ټولو
درواغجنو خدايانو (بتانو او د هغو
امثالو) ته خاتمه ورکړئ او انسان ته
داسي آزادي ورکړئ چه د کائناتو او
عالم له پروردگار څخه پرته د بل هیچا
غلام او بنده نه وی که څه هم کفار او
مشرکان د خپل جهالت له مخی هر
څومره وایلا وکړئ او هر څومره
خوابدی هم شي».

«وقاتلوهم حتى لا تكون فتنة و
يكون الدين كله لله» (الأنفال - ۳۹).

يعني: تاسي جگړه وکړئ تر هغه
چه له نړۍ څخه د غير الله د فرمان
چلونۍ فتنه له منځه لاړه شی او په
نړۍ کی یوازی د خدای قانون نافذ
شي او د حدی پاچاهي و منله شی
او انسان د خدای بندگی وکړئ»

له دغو پورتنو تشریحاتو څخه
څرگندیږي چه ددين په مفاهیمو او
معناؤ کی خدای، مالک، بادر او حاکم
منل، د خداي بندگی، غلامي او
تابعدری کول، او د خدای له حساب
او جزاء نه وېره او د مکافاتو سره
علاقه او مینه لرل شامل دی.

قرآن مجید په بل ځای کی د
«دين» په باره کی داسي ارشاد
فرمائی: يا بني آدم إنا يأتينكم رسل
منكم يقصون عليكم آياتي فمن اتقى

واصلح فلا خوف عليهم و لا هم

يحزنونه (الأعراف - ۳۵)

«يعني: ای انسانه، هغه وخت چه
زما استازي (رسولان) تاسی ته زما
احکام در وړی او هغه رسولان هم
ستاسي څخه وی يعني انسانان وی
نو ستاسي څخه چه څوک زما حکمونه
ومني او غاړه ورته کیږي، پرهیز گاری
او تقوی وکړئ او د هغو احکامو سره
سم خپل عملونه سم کاندی نو د
هغوی لپاره د هیڅ خبرې څخه وېره
نشته او نه به خواشیني شي»

له دغو ارشاداتو څخه څرگندیږي
چه الله تعالی انسانانو ته نیغ په نیغه
خپل حکمونه نه لیږي بلکه د خپلو
پیغمبرانو په وسیله ورته احکام رالېږي
ځکه نو څوک چه الله تعالی خپل حاکم
او واکمن گنئ نو د هغه د حکمونو
منل او فرمانبرداری یوازی په هغه
صورت کی کولای شی چه د هغه د
رسولانو فرمانبرداری وکړئ او د
هغوی حکمونه ومني او د رسول په
وسيله چه کوم احکام راغلي وی د
هغو اطاعت وکړئ او غاړه ورته
کیږدي دغه عمل ته «دين» وائي.

(نور بیا)

د بابری

جومات

د شهادت

زړه

د ردونکی

داستان

د هندي خبريال له څولې

دا د شپږم دسمبر غرمه وه چه په
میکرافون باندی د (ایل، کی،
ایوانی)آواز تر پیر لیری پوری
ورسید چه ویل ئی: «ایودیا ته د راتلو
ټولې لارې بندې کړئ تر څو چه
امنیتی ځواکونه ونشی کولی دی ځای
ته را ورسیزی» تر کومه ځایه چه
ددغه میکرافون غږ رسیدلی شو خو
ورسید مگر وروسته بیا هغو سرسختو
افراطي هندوانو چه ددغه ځای په
چاپیریال کی را غونډ شوی وو د نورو
میکرافونونو په نریمه دغه پیغام تر
نورو لیری ځایو ورساوه.

ماته د تعجب خبره ده چه ایوانی
دا اعلان دومره وروسته ولی وکړ؟ ځکه
چه د تباہی بریادی او د اور او سرو
وینو طوفان ایودیا د سهار نه پخپل
غږ کی نیولی ؤ او لا د سهار په خپه
بی رحمه هندوان د بابری جومات
منارو ته ختلی وو او دهغه په وړاندو
ئی پیل کړی ؤ.

د ایوانی ددی اعلان سره دخلکو
یوه خاصه او مخصوصه ډله په پیره
چټکی سره وخوځیده، د هغوی د
حرکت څخه دا ښکاره معلومیده چه
دغو خلکو ته د څه کار لپاره خاص
ترتیب ورکړی شویدی، هغوی په ډیر لږ
وخت کښی له ایودیا نه نیولی تر فیض -
آباد پوری. داته (۸) کیلو متره لارې په
اوږدو کښی ځای په ځای ئی خنډونه

او اغزی لرونکی سیمونه را چاپیر
کړل. دلارې دمانمو پیر سامان او
اغزی لرونکی سیمونه په ایودیا کی د
اوسیدونکو هندوانو په کورونو کی د
پخوا نه ځای په ځای شوی ؤ.

دایل، کی، ایوانی په مشرۍ د
بهارتیه جنتا گوند، وشوا هند پرشد،
بجزنگ دل، راشتر یه سوك سنگ او
بهارتیه جنتا گوند پوری مربوطه
تروریست گوند (سیشوسینا) نه علاوه
د لویو او کوچنیو افراطي گوندونو
مشرانو څو ورځی وړاندې د هندوانو
څخه خوا هاش کړی ؤ چه د رام مندر
دیوه پر آمنه لاریون لپاره تیاری وکړی
او ایودیا ته لار شی چه پدی اساس
په شپږم دسمبر باندی هغه ځای ته
دوه لکه هندوان رسیدلی وو، دا دومره
زیات خلک په یوه ځای نه بلکه پلۍ
پلۍ ایودیا ته رسیدلی وو.

مخکی می یابونه وکړه چه
دایوانی په اعلان سره زه حیران
شوم چه هغه ولی دومره وروسته دا
اعلان وکړ مگر وروسته ماته معلومه
شوه چه دی کار دوه علتونه درلودل
چه نه پوهنیز کم یو علت به ئی
صحیح وی، او یا دا چه دواړه به
صحیح وی البته د هغی څخه یو علت
زما په فکر دادی چه د افراطي
هندوانو یو لوی گوند تر یوی بجې
پوری ایودیا ته نه ؤ رارسیدلی او

ایوانی دا نه غوښتل چه د ټولو هندوانو له رارسیدونه وړاندې دی لاری بندې شی او هغوی دی د مشکلاتو سره مخ شی.

نومره وجه کیدای شي دا وه چه د ایالتی حکومت د ځینو لوړ رتبه مامورینو او ایوانی تر مینځ پدی خبره موافقه شوی وه چه امنیتي چټکی قواوی باید دومره وروسته په حرکت راشي چه په دغه لنډ وخت کی ونشی کولی چه د بابری جومات د وړاندیدو مخه ونیسی او بیا په یوه بجه ایوانی ته خبر ورسید چه اوس امنیتي ځواکونو ته د حرکت کولو احکام ورکړی شوی دی، پدی وخت کی ایوانی ته دا هم معلومه شوی وه چه تر اوسه چه دکومو ډلو انتظار کیده د هغوی زیاته برخه را رسیدلی ده او پاتی په نیم ساعت کی را رسیدونکی دی نو پدی وجه ایوانی په یوه بجي دلارود بندیدو احکام صادر کړل.

زه په پنځم دسمبر د خپل یو دوست خبریال «اشوک مهره» سره ایودیا ته ورسیدم زه هم یو خبریال یم خو د کومی ورځپاڼی لپاره کار نه کوم او نه په چاپوړی تړلی یم، البته «اشوک مهره» یوازی د ایودیا د پېښی تر پای ته رسیدو پوری دخپلی ورځپاڼی له دفتر څخه ما له کارت راکړ تر څو چه د ایودیا په واقعه کی د عامو خلکو

پشان د مشکلاتو سره مخ نشم مگر حالات څه داسي وو چه ددغو خلکو د زیاتي هلی کولی په وجه خبریالان له یوه ناوړه حالت سره مخامخ شول مونږه په پنځم دسمبر (ایودیا) ته ورسیدو. (اشوک) دروېتر تلویزیون د فلم اخیستونکی «رمیش چاند» سره دخپلو اوسیدو انتظام کړی و.

مگر کله چه زه ایودیا ته ورسیدم خپل یو مسلمان دوست راته رایاد شو تر څو د هغه د خیریت پوښتنه وکړم ځکه د یوه دوست پوښتنه پداسی شرایطو کی زما بشری حق و، نو پدی وجه ما د هر څه نه لومړی د هغه د کور طرف ته مخه کړه او پدی فکر کی وم چه شاید ورسره د اوسیزم مگر څه وخت چه هلته ورسیدم ماته معلومه شوه چه د هغه مظلوم دروازه تړلی وه هلته اوسیدونکو راته وویل چه نوموړی څو ورځی وړاندی د خپلی میرمنی او ماشومانو سره ددی ځایه څخه وتلی او بلی خوا ته تللی دی، ددی نه علاوه یوه اونۍ وړاندی زیات شمیر مسلماني کورنۍ له ایودیا څخه وتلی وی. له دغه ځای څخه مسلمانانو د (۱۹۹۰) کال را پدی خوا په وتلو پیل کړی و، دا هغه وخت و چه د لومړی ځل لپاره د بابری جومات د وړاندیدو کوشش شروع شو. هغه وخت دا خلک هم جومات ته ور ننوتی و، او د

جومات په منارو باندی نی زیری زعفراني جنوی اوچتی کړی وی. د خپل دوست نه له نا امیده کیدو وروسته زه د هغه هوټل طرف ته لاړم په کوم کی چه «اشوک» اوسیده، هغه چه زه ولیدم ډیر خوشحاله شو، ځکه چه دهغه دوست «رمیش چاند» په څه وجه باندی په بل ځای کی خپل اوسیدل غوره کړلی و، پدغه شپه مونږ دواړو ته خوب راته غي او یوازي پدی موضوع مو خبری کولی چه سبا به څه کیزې خو د شپې په آخری برخه کی یوازي یوه یا دري ساعته ویده شوی وو. څه وخت چه مو سهار چای وڅکه نو د هوټل څخه ووتلو، دا هغه وخت و چه د ښار حالات مخ په خرابیدو وو، مونږ د بابری جومات په لوری روان وو. ومو لیدل چه د لاری په سر په څو ځایو کی د موټرو ټایرو ته اور اچول شوی دی، په ډیر مشکل بابری جومات ته ورسیدو، هلته د «اشوک» دوست «رمیش چاند» هم د ویدیو کیمری سره موجود و، «اشوک» د هغه څخه د حالاتو پحقله پوښتنه وکړه، هغه ورته وویل (۲۰) یا (۱۵) دقیقی وړاندی تاو تریخوالی زیات شوی دی، ما په ډیر افسوس سره د جومات په لوری وکتل او راته د حالاتو نه ښکاره شوه چه تر نن ماښامه به دا جومات د خاورو سره یوه ډیری وی

او نوم او نشان به ئی نه وی، دخپل دی خیال په وجه خفه او غمگین وم. زه که هندویم نویم به، مگر زما فکر او عقیده د خپل قوم د افراطي هندوانو څخه بالکل مختلفه ده، زه پدی عقیده یم چه مذهب په حقیقت کی د انسانیت نوم دی، زه په زړه کی د نورو عبادت خانو ته احترام لرم.

«اشوک» د جومات څو عکسونه واخستل او ما یوازې یاد داشتونه اخستل، وروسته بیا مونږ د ښار د حالاتو کتلو لپاره ښار ته لاړو، په نومره وخت کی حالات نور هم بدل شوی و، افراطي هندوانو د تلیفون د ستونو په را غورځولو پیل کړی و، د سوزول شویو شیانو پاتی شوی برخی هم د لاری څخه لیری کړی شوی وی. د پولیسو اقدامات ساړه وو، څه خاص اقدامات ئی نه کول، هغوی یوازې د خپلو ځانونو دفاع کوله، د ځینو دمخونو څخه د خوشحالی اظهار کیده خوښ او خوشحاله ښکاریدل داسی معلومیدل چه هغوی د یوی لویې ننداره کوی، زما د «اشوک» په خبره یقین وشو او زړه ته می پریوته چه هغه ویل: «ایالتی حکومت د افراطي هندوانو ملگرتیا کوی» دا خبره «اشوک» ما ته د شپې کړی وه او زما خپل دا خیال و چه مرکزي حکومت شاید چه اوس هم دا

غواری چه د مودی مودی دا جگړه نن ختمه شی. ما دا خیال کاوه چه ددی حادثې په وجه به «کانگرس آئی»، د (دایل، کی، ایدوانی) سیاسي قوت او اعتبار ختمول غواړي. ددی قصي د پای ته رسیدو نه وروسته به د ایل، کی، ایدوانی لپاره په راتلونکو انتخاباتو کی د خپلی فتحی او برتری لپاره هیڅ وسله په لاس کی پاتی نشی. ډیر وخت وروسته مونږ بیا بابري جومات ته نژدی ورسیږو هلته په یو ځای کی ګڼه ګڼه وه داسی معلومیدل چه دا خلک د چا خواته را غونډ شویدی.

مونږ د ګڼی مینځ ته د رسیدو کوشش وکړ خو بریالی نه شو، مگر مونږ ته معلومه شوه چه د ګڼی په مینځ کی د جنتاګوند دری لوی مشران د مذهبي مراسمو د شروع کولو انتظار وباسي، البته چه «او ما بهارتي» هم په دغو مشرانو کی شامله وه. زه په شخصي ډول هغه پیژنم چه یوه ډیره متعصبه هندوه ښځه ده. څه وخت چه به هغې د بابري جومات نوم واوریده نو سخت کنځل او بد الفاظ به ئی د خولی څخه وتل، وروسته ددی څخه مونږ د ګڼی مینځ ته د ورتګ اراده پریښوده.

ټوله فضاء د مختلفو شعارو څخه ښکته شوه او د بیلا بیلو خواو څخه په

ګڼ شمیر کی احساساتي خلک پدی لور په تیزی سره را روان وو، په هغه کی دعامو خلکو نه علاوه یوی ډلی خلکو چه په ځان باندی ئی نارنجي رنگه څادري اچولی وی او ځانونه ئی پکی پټ کړی و هم شامل وو، چه د هغوی په غاړو کی اوږدی اوږدی تسبیح وی چه دغی ډلی ته هندو سادھو وائی چه هدف تری مذهبي افراطیان دی، د هغوی سترگی د وینو پشان سری وی او له مخونو څخه ئی وحشت وریده، دهغوی په لاسونو کی تسکوری، بیلونه او نور داسی تخریبي فلزي آلات او اېزار و چه نه پیژندل کیدل او د لرگو پوړۍ ورسره هم وی چه د جومات منارو ته ورباندی ختل.

پولیس ددی لویې په تماشه مصروف وو. هغوی د حمله کوونکو مخنیوی په ښه شان سره نه کاوه، او هغه ګروپ چه ځانونه ئی فدایان بلل، هغوی د هغو سیمو نو په لیری کولو او ټولولو شروع وکړه چه د جومات څخه چاپیر شوی وو، د هغوی شمیر ډیر ژر زیات شو او مخ په زیاتیدو روان و، شاید چه دغه خلکو ته ددی کار لپاره څه خاص تربیت ورکړی شوی و، او یا شاید چه د هند د مختلفو برخو څخه ددی فن ماهرین پدی کار کی د برخي اخستلو لپاره راغلي وو. په لږ ساعت کی هلته نومره

ځلك را غونډ شول چه چا د يو بل
اواز نه اوریده. د اغزي لرونکو
سيمونو خنډونه ليری شوی وو او ځلك
د جومات انگي ته ور داخل شول او
بيا ئی د پورته ختلو لپاره د لرگیو
پوړۍ د جومات سرته كيښودې چه په
ډيرو زياتو احساساتو او پوره وحشت
سره ئی د جومات په وړانولو لاس
پوډې كړې.

دهري مناري څخه د جي، كي، او
رام شعار پورته شو او ددی سره
ديوك پش پر مانند اوائی تسكوره د
جومات مناري ته را خلاصه كړه او
ورسره جوخت له هر لوری د جومات
په منارو او په نورو برخو د تسكورو،
بيلونو او نورو فلزي شيانو څوكی را
سپړی شوی. ديوالونه ټوټی ټوټی
كيدل. ټوله فضاء ډورو ونيو له، ډير
ځلك پورته ختلی نشول، هغوی د
جومات د ديوالونو په وړانولو كوشش
شروع كړی و هغوی ته ددی كار د مخ
نيوی لپاره هيڅ قسم مزاحمت موجود
نه و، پوليس و تښتيدل او چټكه امنيتی
قوه (چه په ظاهره د جومات د
حفاظت لپاره راغلي وه) هلته هغه
وخت را ورسیده چه تقريباً د پنځوس
زره په شا و خوا کی هندی تخریب
كاران د جومات په وړانولو اخته وو.
د ډيرو خبرنگارانو نه علاوه د (بي،
بي، سي) ظلم اخستونکی وهل شوی

او ټكول شوی و. دسندې ميگزين
خبريال په چاقو وهل شوی وه، د يوې
بين المللي فلم اخستو اداري فلم
اخستونكي «توليموف» ډير سخت
زخمي شوی و، او ډير خبريالان ئی د
جومات انگي ته نه پريښودل، بس زه
يوازينی نيكمرغه خبريال وم چه د
جومات انگي ته ننوتم او واپس ژوندی
را ووتلم.

فلم جوړونكي «رميش شرما» شايد
چه پخوا د فلم جوړولو لپاره جومات
ته د ننوتو پروگرام جوړ كړی و او هغه
غوښتل چه پخپل فلم کی يو څه
حقيقي صحنی فلم برداري كړی، هغه
پخپل دی مقصد کی كامياب نشو، د
هغه گروپ ټولې كمړې ماتې شوی او
د هغه د گروپ زيات ملگري سخت
وهل شول. زه او «اشوك» ډير ليری
وو نو پدی وجه مونږ ددغو ځلكو څخه
روغ خلاص شو، پدغه وخت کی مونږ
د «پروين جين» سره مخامخ شو چه
دا د دهلي د «پايټز» د ورځپاڼې عكس
اخستونکی وه، د هغې په مخ د
تشویش نښې ښكاره غلیدې، هغه
ډيره خفه وه، هغه زمونږ سره يو
طرف ته روانه شوه او وی ویل «كه
چيری ځلك داسي گمان وكړی چه د
بابري جومات وړانيدل يوه نا گهاني
واقعہ او يا د احساساتو نتيجه ده» نو
زه به په ډاگه سره ووايم چه دا بالكل

غلطه خبره ده. زه په پخپل اخبار کی
ضرور دا خبره ليكم چه بهارتیه جنټا
گوند پوری مربوط د شورا
(پارليمنت) يو غړي د شنبې په ورځ
ماته ويلي و چه د يکشنبه په ورځ په
ايوديا کی څه كيښونكي دی، د شورا
دی غړي ماته دا هم وويل چه د (٤٦٥)
کاله پخوانی بابري جومات د وړانيدو
لپاره يو شمير ځلكو ته د ډير پخوانه
په يو ځای کی تربيت ورکړی شويدي.
مخامخ را روانه د فدایانو يو ډيره
لويه ډله مو په نظر راغله. څه وخت چه
مو دا ځلك وليدل خپله لاره مو بدله
كړه، راتلونكي ټولگی دا شعار هم
وركاوه: (د رام نوم صحيح دي، د
بابري جومات نوم په درواغو دي) د
كوڅي څخه د تيريډو په وخت کی
«اشوك» د «پروين» ددي خيالاتو سره
اتفاق وكړ او وی ویل چه «ددی نه هم
داسي معلوميزي چه «شيوسينا»
دپنځه سوه څخه زياتو كاركونكو ته د
«مدیه پرديش» د ښار د «جنبل» نومی
ځای په اطرافو کی د څو مودی لپاره
تربيت ورکړی شوی و» زما ددی خبرو
سره اتفاق و چه دا كارونه ددغه
خبرو پوره ثبوت و، ځكه چه يوه
خاصه ډله چه د (كار سيو) په نوم
ياديږی په تسكورو، بيلونو او په نورو
تخريبي فلزي آلاتو مسلح وه. په بابري
جومات ددغه ډلې حمله بلکل د يوې

عسکری کار روانی پشان وه چه دی ته په خاص ډول تیاری شوی ؤ او دا خبره هم د هیچا نه پټه نده چه دغه د(کارسیو) ډله په بهارتیه جنتا گوند، وشوا هندو پرشد او جنتا دل او نورو افراطي هندوانو پوری تړلی ده، دا خبره د بمبئی «انډی پینهنټ» نومي ورځپاڼي هم لیکلی ده، د شورا (پارلیمنت) غړي مری شو رساردی هم دا خبره کړي ده چه دغه ډله په «شیو سینا» ډلې پوری تعلق لری.

مونږ د کوڅي څخه تیر شو او بل سرک ته ورسیدو، وروسته «پروین جین» دیوی بلی لاری نه د بابری جومات لوری ته مخه کړه، خو ما او «اشوک» د ښار د لیدلو تکل وکړ. مونږ پخپلو پښو روان وو ځکه هیڅ وسیله نه وه، پدغه ورځ نا ممکنه وه چه تکسی او یا موټری وگرځي او هغه خلک چه سهار د وخته پخپلو موټرو کی د کورونو څخه را وتلی وو پښیمانه وو او افسوس نی کاوه، ځکه چه هندوانو په لار کی خلک د موټرو څخه کوز کړی وو او موټرو ته نی اور اچولی ؤ. مونږ د موټرو ډیر سکاره شوی اسکلټونه ځای په ځای ولیدل چه په سرک پراته وو.

مونږ په ښار کی ډیر داسي کورونه ولیدل چه لوڅې ترې پورته کیدي. څه وخت چه مونږ پوښتنه وکړه

نو معلومه شوه چه هغه د مسلمانانو کورونه وو چه هندوانو ورته اور اچولی و، ددغو کورونو دروازي د بهر څخه تړلی وی او بیا نی ورته اور اچولی ؤ، نو ښکاره خبره ده چه په هغه کی اوسیدونکی ټول خلک ایره شوی دی او د ښار د نورو برخو څخه چه لوکی ختل هلته همداسی واقعات شوی وو. په ځینو ځایو کی د مسلمانانو مړي پراته وو، داسې معلومیدل چه دا خلک د خپلو کورونو څخه د دفاع په خاطر جنگیدلی وو او د مقابلي کوشش نی کړي ؤ. او دهغوی پلاس یو هندو هم وژل شوی ؤ پدی ورځ په «ایودیا» کی هر طرف ته بی قانونی او سر کشي وه، د مسلمانانو ډیر ډوکانونه او کورونه سوزول شوی ؤ او د اور وژونکو موټرو او کار کوونکو ته اجازه نه ورکول کیده چه دخلکو د کورونو اور نی وژلی وی. د اطفائی یو موټر کوشش وکړ، چه یو کور د سوزولو څخه خلاص کړی خو دغو خلکو د اطفائی موټر ته اور واچاوه او هغه نی هم وسوزاوه. هغه وخت چه د ښار څخه مولیدنه وکړه مونږ لپاره ملگري بیا د بابري جومات په طرف راروان شو، شاید چه دا وخت د مازدیگر څلور څلور نیمي بجي وی، پدی وخت کی ټوله فضا ډېرو نیولی وه. مونږ ولیدل چه د جومات د دوو

کوچنیو منارو خو څه نښه هم نه وه پاتی او د منځنۍ منار د وړانولو کار شروع شوی ؤ پدي وخت کی «وشوا هند پرشد» او د بهارتیه جنتا گوند مشر چه احساساتي شعارونه نی ورکول او نظمونه نی ویل هلته ورسید، هغوی د جومات وړانونکو ته خاص تشویق کوونکی شعارونه اورول.

په دغه ځای کی د فیض آباد د ښار قاضي هم د (۲۰) یا (۲۵) پولیسو په منځ کی ولاړ وو او خبریالانو د هغه نه پدي باره کی سوالونه کول چه د هغه سره ددی سوالونو هیڅ قسم جواب نه ؤ خو هغه خپل احساسات قابو نکړی شول او په قهر او غضب سره نی چغه کړه چه دسیاستمدارانو څخه پوښتنی وکړی. ددی قاضي سره په ملگرتیا کی یو د ښار حاکم هم ؤ، هغه د شونډو په سر وویل چه ځي چه مصیبت ختم شو، د راتلونکي وخت لپاره هم مصیبت ختم شو، شاید چه نور لوړ رتبه مامورین به ډپولیسو په دفتر کی ناست وو او داسی قسم خبری به نی کولی.

زمونږ خواته د پولیسو یو لوړ رتبه مامور ولاړ ؤ او داسي بي پروا شان خبري نی کولی: «ددی لیونو په مقابل کی مونږ څه کولی شو؟ ددی خلکو کنټرولول زمونږ د قدرته پوره نه وه» زما ددی پولیس مامور په خبرو قهر

راغي او ورته می وویل «تاسو دروغ وائی جناب هغه څه چې وشول په هغه کی تاسو پوره شریک یاست هغو خلکو چې غوښتل نئ د جومات انگر ته داخل شي تاسو نئ تظاهری او نمایشي مقابله وکړه او هغه هم یوازي ددی لپاره چې خپل ځانونه ددې خلکو د مینځه اوباسي او لاره ځانته خلاصه کړي؛ تاسو هغه خلك نئ چې د اوبښکي بهیونکي گاز د استعمال څخه مو انکار وکړ، دا یو واضح حقیقت دی چې ستاسو نه علاوه نیمه عسکري دستو هم ددغو لیونیو هندوانو مقابله نده کړی او هغوی مو د بابري جومات د ننوتلو څخه ندی منع کړی بلکه د بابري جومات د حفاظت لپاره نئ د سره څه کوشش هم ندی کړی او ددی کار ثبوت زمونږ سره په هغه وخت کي موجود ؤ او مونږ د سر په سترگو هر څه لیدل، ما پخپلو لاسو څلور ځواو ته اشاره وکړه چې دا حقیقت دی چې امنیتي قواؤ د جومات د وړاندو په وخت کی خوشحالي کوله او ځینو خو لا یو بل ته مبارکی هم ورکوله، ځینی خو پکی داسي هم ؤ چې په لاس کی نئ د پولیس ډانگی ورسره ؤ او هغه خوا بیکاره ولاړ وو، ما د ډیره قهره ډیری زیاتي خبری کړی وی چې د هغو غچ د رویتر د فلم اخیستونکي رامیش چاند څخه واخیستل شو. کله

چې مونږ اشوک ولیده نو هغوی ورباندي قیامت جوړ کړی ؤ ډیر قهرجن او په غصه شول، ما او اشوک په ډیره چالا کی سره د دوی د منگلو څخه ځانونه خلاص کړل مگر غریب رامیش چاند دخوډانگو لاندی راغي، د هغه سر مات شو او جامي نئ په وینو سری شوی او په ځمکه را پریوت پدی وخت کی څو تنه پولیس راغلل او مونږ نئ ددغو خلکو د شره خلاص کړو.

معلومه شوه چې د بابری جومات د وړاندو نه وروسته دا خلك په ډیره خوشحالي په ښار را خواره شول او په ټولو لارو کی نئ د خوښي شعارونه ورکول، هغوی له څو نورو کورونو نه علاوه یو جومات ته هم اور اچولي ؤ، مونږ دواړه ملکري د ډیر وخته په خپله کوټه کی د یو بل څخه نا خبره په خپل خپل سوچ او فکر کی ډوب پراته وو، هغه څه چې نن مو لیدلي ده، هغه د انسانیت توهین ؤ، بر سیره پدی ددي ټولي معاملي یو تشویشناکه برخه دا هم وه چې دا ستر جنایت به زمونږ د هیواد په راتلونکی باندی کومه بده او ناوړه اغیزه پری باسي.

کله چې شپه پخه شوه نو مونږ دواړه ملگری یو ځاي بیا هغه ځای ته د تللو فیصله وکړه تر څو د هغه ځای پوره حالات معلوم کړو، هغه ځای چې

د نن ماښام نه پخوا بابري جومات پکی موجود ؤ.

په لاره کی اوس آرامي او سکوت ؤ له ځینو ځایو څخه لوگی اوس هم پورته کیدل پولیس او د نیمه عسکری قواؤ ځوانانو په لاره کی پیره کوله، هغوی مونږ څو ځايه ودرول، مگر څه وخت چې ورته معلومه شوه چې دوی خبریالان دی نو مونږ ته نئ د تلو اجازه راکړه، مونږ چې د بابري جومات ځای ته ورسیدو نو حیران شو، مونږ فکر کاوه چې اوس به په هغه ځای کي کراری وی خو زمونږ د فکر بر عکس هلته انتهای جوش او خروش ؤ بی شماره شیانو ته اور اچول شوي ؤ.

له بل طرف څخه د بابري جومات خاوري او تیزې لیري کیدلی او په هغه ځای د رام مندر بنیادونه ایښودل کیدل. زه او اشوک یو بل ته نژدې شو او ومویل چې په دومره عجله د مندر بنسټ ایښودل به په ټول هندوستان کی د فساد اور بل کړي.

دوهم سهار چې مونږ هغه ځای ته ورغلو نو مونږ ولیدل چې هلته یو ډوکی شان مندر جوړ شويدي نه دا چې یوازي مندر جوړ شوي ؤ بلکه سرکاري حفاظتي مامورین هم ولاړو، اوس پدی کی د شک ځاي پاتي نشو، چې هغه څه چې شوی ؤ په هغه کی د ایالتي حکومت او مرکزي حکومت دواړو رضاء او موافقه موجوده وه.

قصاص دین

«يا أيها الذين آمنوا كتب عليكم
القصاص في القتلى، الحر بالحر
والعبد بالعبد والأنثى بالأنثى فمن عفى
له من أخيه شيء فاتباع بالمعروف و
أداء إليه بإحسان، ذلك تخفيف من
ربكم ورحمة، فمن اعتدى بعد ذلك فله
عذاب أليم، ولكم في القصاص حياة يا
أولي الأبصار لعلمكم تتقون» (البقرة
۱۷۸ - ۱۷۹)

یعنی: ای مؤمنان! د وژل شویو
کسانو په باب په تاسو باندې قصاص
فرض شویږي، آزاد د آزاد په مقابل
کې، غلام د غلام په بدله کې او ښځه
د ښځې په بدله کې، نو که ستاسو له
ولې څخه کوم تن د خپل (دیني) وږو
له طرفه وپخښل شو، او د قصاص
حکم ئې په خونېها بدل شو، باید چه
نیکه لار غوره کړې (او د دیت د

اخستلو په وخت کې د دیت ورکونکې
وس او توان په نظر کې ونیسی) او
قاتل هم باید دمقتول ولې ته په نیکه
روپه سره دیت و سپاری (او په هغه
کې انې بهانې ونه کړې) دا ستاسو د
رب له طرفه تخفیف او رحمت دی او
څوک چه دی نه وروسته د تیری او
تجاوز لاره غوره کړې په درد ناک
عذاب به اخته شی، او ستاسو لپاره
په قصاص کې ژوند دی ای د عقل
خاوندانو تر څو د تقوی لار خپله
کړئ.

ددغو مبارکو آیتونو شأن نزول په
دی ډول دی چه د جاهلیت په زمانه
کې د عربو عادت دا ؤ چه که څوک به
ددوی له قبیلې څخه ووژل شو نو تر
څو چه به ئې کولی شو د قاتل له
قبیلې څخه به ئې ځلک وژل او دغه فکر

و سره دومره پیاوړی شوی ؤ چه د
یوه مرغي په مقابل کې ئې د قاتل د
قبیلې د ټولو افرادو په وژلو هم صرغه
نه کوله.

د قصاص اسلامي حکم، په حقیقت
کې یو عادلانه او منځگړی حد ؤ چه
د هغه وخت د دوو بیلابیلو احکامو تر
منځ د الله تعالی له لورې نازل شو،
ځینو قصاص لازم گڼلې ؤ او بل هېڅ
شی ته ئې غاړه نه ایښودله او ځینې
ځلک یوازې د دیت غوښتونکي وو خود
اسلام مقدس دین، قصاص دمقتول د
وژني د ناخوښۍ او عدم رضائیت په
صورت کې او دیت ئې د دواړو خواؤ
د خوښۍ په صورت کې لازم
وگرځاوه.

له دی وروسته یو لړ اسلامي
احکام مطرح کيږي او په دغه لړکې تر

اسلامي دعوت

اسلامي دعوت يوازی او يوازی د الله تعالی د غوره کړې شوی دين (اسلام) لپاره دی، د قوميت، گوند او لسانی او مذهبي تعصباتو لپاره دعوت اسلامي دعوت نه گڼل کيږي.

ای وروڼو - د گوندونو لپاره ستاسو قرباني او سرښندنه د الله تعالی په دربار کې د منلو وړ نه ده او نه دغه قرباني د الله تعالی لپاره ده. نو زما هیله داده چې يوازی د اسلام لپاره دعوت خپور کړئ - د الله تعالی لپاره جهاد وکړئ او په نړۍ کې د قرآن سنت د ارتقا لپاره جد و جهد وکړئ.

که زموږ په هیواد کې اسلامي نظام حاکم شي نو د مجاهدينو او شهداو ارمان به سرته ورسېږي او د جهاد هدف او غايه به پوره شي او که اسلامي نظام ټينگ نشي نو زموږ د مجاهدينو وینه به بې هدفه توي شي.

زموږ د ورور گلوی بنسټ «لا اله الا الله محمد رسول الله» دی له دې نه زیات مناسب نه ده چې خوک په فخر سره ووايي زه پښتون یم، زه تاجک یم، زه هزاره یم او بیا خپل قوميت په نورو باندې لوړ بولي او دخپل ملت د برترۍ په غرض مبارزه وکړئ.

زموږ دعوت د اسلام لپاره دی - قرباني او جهاد مو د اسلام لپاره دی او په دغه لاره کې مو ژوند او مرگ دواړه تل پاتی ویاړ او نیکمرغي ده.

(شهيد اسلام امام الجهاد شيخ جميل الرحمن)

قواو لومړی د وینې د احترام ساتنه
 چه په قوانینو روابطو کی تر قواو
 مهمه مساله ده پیل کېږي او په قواو
 جاهلی آدابو او رواجونو باندې
 د بطلان کرښه راکښل کېږي، الله
 تعالی مؤمنان مخاطب کوي او ورته
 فرماني: ای مؤمنانو د وژل شوو
 کسانو په مقابل کی په تاسو باندې
 قصاص فرض شويدي، په قرآن
 مبارک کی د (کتب علیکم) کلمه د
 مطلب د تاکید او فرضیت لپاره
 استعمال شویده او هره مساله چه په
 دغه جمله پیل کېږي له هره حیثی نی
 قطعیت ثابت وی.

قصاص له قس څخه مشتق دی
 چه معنی نی د کوم کار پلټل او ادامه
 ده او هر هغه کار چه پرله پسې واقع
 کیږونکی وی، په عربی ژبه کی ورته
 قصه وائی او څنگه چه قصاص هغه
 قتل دی چه دبل قتل نه وروسته واقع
 کېږي نو ځکه ورته دغه کلمه غوره
 شویده.

لکه څنگه چه د مبارکو آیتونو په
 شان نزول کی وویل شول دغه آیتونه
 د هغو تیرویو د تعدیل لپاره نازل شول
 چه د جاهلیت په زمانه کی به د قتل په
 مقابل کی سرته رسیدل او د یوه تن

وژل به د لس گونو کسانو د قتل او
 تباهی موجبات برابرول ، د قصاص
 د کلمی انتخاب دا په ډاگه کوي چه
 د مقتول ورثه حق لري چه قاتل وژني
 او هغه کار ورسره وکړي چه هغه نی
 مرتکب شویدی.

وروسته ددی لپاره چه ثابت شی
 چه قصاص مساله یوازی د مقتول د
 ورثی لپاره یو حق دی او کوم الزامی
 حکم نه دی او که د مقتول ورثه
 وغواړي نو قاتل ته عفو کولی شی او
 دیت تری اخستلې شی او که وغواړي
 نو له دیت څخه هم ورته تیریدلی شی،
 قرآن مبارک زیاتوی چه : « که څوک د
 خپل دیني ورور له خوا ویخښل شی
 (ا) د قصاص حکم د دواړو خواو په
 خوښه په خون بها بدل شی) نو باید
 نیکه لار غور کړي، او د دیت د اخستلو
 په وخت کی له انصاف څخه کار
 واخلي ، او قاتل هم د دیت د ورکولو په
 کار کی باید ټال مقول ونه کړي.

په دی ډول د کایناتو خالق په خپل
 کلام کی د مقتول اولیاو ته توصیه کوي
 چه که قصاص نه مو صرف نظر کړي
 وی، نو د خون بها په ټاکلو کی هم
 زیاتی مه کوي او په ښه ډول د پیسو
 عادلانه رقم وټاکي او په داسی

انصاطو نی تری واخلي چه مقابل
 لوری نی د ورکړی او اداء کولو قدرت
 او توان ولري او بل خوا د دواړو
 الیه باحسانه په هدایت سره قاتل ته
 هم توصیه کوي چه د خون بها په
 سپارلو کی له احسن روش څخه کار
 واخلي او ټاکلی پیسی په کامل ډول په
 ټاکلی وخت بیله کومي مسامحی د
 مقتول ورثی ته وسپاري او په دی ډول
 الله تعالی د دواړو خواو وظیفی او
 مسئولیتونه ټاکلی دی.

د «قصاص» او «عفو» دغه عادلانه
 قانون چه په حقیقت کی یوه کامله
 انسانی او منطقی مجموعه تشکیلوي
 له یوی مخی نی د جاهلیت د عصر
 هغه فاسد روش چه په قصاص کی
 دهیڅ ډول برابری قایل نه وو او د یوه
 تن په بدله کی به نی په سوونو کسان
 له تیغه تیروول، له منځه یووړ او له بلی
 خوا دغوی لار هم دخلکو په وړاندې
 نه تړی، په عین حال کی د وینې
 احترام هم نه کوي او قاتلانو ته
 دزیات فساد جرأت او جسارت هم نه
 ورکوي او همدا شان هدایت ورکوي
 چه د عفو پروگرام او خون بها له
 اخستو وروسته هیڅ یوه ډله په بله
 باندې د تیروی او تجاوز حق نه لري

ځکه په جاهلی قومونو کې به هیر ځله د مقتول ورثې دغوی له کولو او د خون بها د اخستلو نه وروسته هم د قاتل د مرګ لپاره هلی ځلی کولی.

وروستی آیت مبارک په یو لنډ مګر له معنی او محتوا څخه ډک عبارت سره دقصاص د مسالې په باب زیاتو پوښتنو ته ځواب وائی او فرمائی: اي د عقل خاوندانو قصاص ستاسو لپاره د ژوند باعث دی تر څو تقوی وکړئ (واکم فی القصاص حیاة یا أولى الالباب لعلکم تتقون).

دغه مبارک آیت چه په لسو کلمو کې، مفصاحت او بلاغت او خوښ والی په وچه نی د یو اسلامي شعار حیثیت غوره کړی او دخلکو په اذهانو کې نی ځای نیولی په ډاګه اعلانوی چه اسلامی قصاص هیڅکله هم د انتقام او غچ اخستلو جنبه نه لری بلکه د انسانی آبرومند ژوند لپاره یوه غوره پرواډه ده.

اسلامي قصاص له یوې خوا دټولنیز ژوند د امنیت ضامن دی ځکه که دقصاص حکم صادر شوی نه وی او سخت زړو قاتلانو د خپل سر د امنیت احساس کولی او د خلکو د وژني او ترور په بدل کې ورته د خپل

وجود خطر متوجه نه وی نو د خلکو ژوند به له راز راز خطرونو سره مخامخ وی لکه څنګه چه ښکاره ده په هغو هیوانو کې چه د قصاص قانون وجود نه لری، دقتلونو او جناياتو شمیر ډیر زیات دی، او له بله پلوه په قصاص کې د قاتل د ژوند راز هم پروت دی ځکه هغه تر زیاتي اندازی د سړی وژنی له فکر څخه منع کوی او له جنایت څخه نی لاس نیسی.

بل خوا دا هم د یانولو وړ ده چه د قصاص حکم د تساوی او برابری د لزوم په خاطر د پرله پسې قتلونو مخه نیسی او هغه جاهلی رسم چه یو قتل به د لس گونو بلکه د سوونو قتلونو موجبات برابرول پای ته رسوی او همدغه وجه ده چه قصاص د ټولنیز ژوند متضمن دی.

د «لعلکم تتقون» جمله چه له هر ډول تیری او تجاوز څخه دګان ژغورنی الهی اخطار دی دقصاص په باب د اسلام حکیمانه حکم د تکمیل مرحلې ته رسوی.

په کونړ کې دافغانستان دسر تیرو مجاهدینو د اوږدو قربانیو او مجاهدو نه وروسته د امام الجهاد شهید شیخ جمیل الرحمن (رحمه الله) په مشرۍ

د اسلامي امارت له تاسیس نه وروسته دسیمی د خلکو د ټولنیز ژوندانه د امنیت او د هغوی د عزت او وقار د تأمین لپاره د اسلامي مکمل نظام د تطبیق سره سره د قصاص نظام هم په ښه ډول تطبیق شواو له هر چا څخه د جنایت او بی ځایه قتل جرأت سلب شو او په نتیجه کې د سیمی امنیت د مجاهدینو او دیني علماؤ په لاس په کامل ډول تأمین شو.

داسلامي امارت له تاسیس نه وروسته څلور تنه په بیلو بیلو وختونو کې د بی موده قتلونو په جرم د اسلامي شرعي محکمې د فیصلی او د متهمینو د اعتراف نه وروسته د مقتولینو د اولیاؤ په لاسونو په عمومی محضر کې قصاص شول چه د نړۍ په بین المللی خبري آژانسونو کې نی ډول ډول انگازي خپرې شوي.

سره له دی چه دقصاص په دغو ټولو محضرونو کې ورځپاڼه لیکونکو او د بین المللی رادیوګان او تلویزیونونو نمایندگانو برخه اخیستی او د سر په سترګو نی لیدل چه قاتلین د مقتولینو د وارثانو له خوا د اسلامي حکم د اوریدلو نه وروسته قصاص کیدل او دجرم کیفیت نی د اسلامي

محکمي د قاضي له خوا عمومي محضر ته اورول کيده. خو بيا هم ځينو نړيوالو محافلو له اسلام سره د خپلې پټې نېټمنۍ له مخې د قصاص دغه عمل په افغانستان کې د انساني حقوقو څخه د يو ډول تيرۍ په ډول تعريف کړ او د اعتراض ډنډورې ئې ووهلي.

غربي ډنډور چيان د قصاص داسلامي حکم په باب ادعا لري چه :
۱- هغه جنايت چه قاتل ئي مرتکب شويدى پخپله يو انساني قتل دى نو ولې تاسو د قصاص په وخت کې دغه عمل (انسان وژنه) بيا تکرار-وي؟

۲- قصاص پخپله د غچ اخستلو او قساوت نوم دى، دغه ناوړه صفت بايد په سمه او صالحه توگه له ټولني څخه ليرى شى، په داسې حال کې چه د قصاص طرفداران هره ورځ د غچ اخستنى دغه ناوړه صفت ته نوى روح ورښکي.

۳- سپړى وژنه داسې گناه نه ده چه د روغ او عادى انسان په لاس سرته ورسيزى، ضرور به قاتل په کوم روحي او عصبي ناروغي اخته وي او بايد تر تداوى لاندې ونيول شي،

قصاص ددغه ډول ناروغيو علاج نه دى.

۴- په ټولنيز نظام پورې تړلى مسایل بايد د ټولني ترڅنگ مخ په وړاندې ولاړ شى په دې بناء هغه قانون چه له نن څخه څوارلس سوه کاله وړاندې د تطبيق وړ ؤ په ننني ټولنه باندې بايد عملی نشى.

۵- آيا بهتره به نه وي چه قاتل د قصاص په لځاى په بند محکوم شى او د اجبارى کارونو په اخستلو سره ترې د ټولنى په گټه استفاده وشي؟ په دې ډول به هم ټولنه دده له شر څخه په امن وي او هم به ئې تر زياتى اندازې له وجودڅخه گټه واخيستل شى.

دا ټول هغه اعتراضات او نيوکى دى چه دقصاص په باب مطرح کيږي.
ځواب : د قصاص په باب د قرآن مجيد په آيتونو کې دقت پخپله دغو پوښتنو ته ځواب وائى: (ولکم فی القصاص حیاة یا اولی الاباب) ځکه د خطرناکو او مفسدو کسانو له منځه وړل پخپله د ټولني درشد او پرمختگ زمینه برابر وي او څنگه چه په دغه برخه کې د قصاص مسأله د ژوند او بقاء ضمانت کوى په همدې اساس به

شايد قصاص د يوى غريزي په ډول د انسان په خټه کې اخبل شوى وي.

د طب، کرنې او مالدارۍ نظامونه ټول دهمدې عقلی اصل (دخطرناکو او مزاحمو موجوداتو له منځه وړل) په بنسټ ولاړ دي ځکه خو ويڼو چه د بدن حساستى او نجات په خاطر، فاسد غړى پرې کيږى او يا د گډوډو بوتو او فصل د رشد په خاطر، زيان رسوونکى واښه او بوتې له بيخه وکښل کيږي، هغه کسان چه د قاتل وژل ورته نيمگړتيا ښکاري، يوازى انفرادى نظر لري؛ خو که لوي د ټولنى صلاح او ښيگڼه په نظر کې ونيسى او په دې و پوهيږي چه د قصاص د حکم اجراء د ټولنى د نورو وگړو د حفظ او تربيت لپاره څومره گټور رول لوبوى، يقين دى چه دقصاص په باب به خپل اعتراضات بيرته واخلې او په خپله نظريه باندې به نوى نظر وکړي، ددغو خونخوارانو له منځه وړل په حقيقت کې هماغه د وجود د فاسدو غړو او د کروندې د فاسدو گياق او بوټو له منځه وړل دى چه د عقل په اساس بايد له بيخه وويستل شى او هيڅوک به داسې نه وي چه دوجود د فاسدو غړو او د

کرنی له ځمکو څخه د مضرو بوټو او
کياؤ د له منځه وړلو سره مخالفت
څرگند کړی.

دوهم اعتراض په ځواب کې بايد
رواړو چې د قصاص حکم هيڅکله هم د
غچ اخستلو له مسالې سره اړيکې
نلري ځکه انتقام او غچ اخسته د
شخصي مسايلو په ترڅ کې دقهر او
غصې د اور کښينا ستلو په معنی دی،
په داسې حال کې چې قصاص په
ټولنه باندې د ظلم او ناروا د تکرار د
مخنيو لپاره فرض شويدي چې هدف
نی دنورو بې گناه کسانو حمايت او
دانصاف تامين دی.

ددرېم اعتراض په باب چې وائي
قاتل به اړومرو په کومه روحي
ناروغۍ اخته وي او روغ سپړي هيڅکله
هم په دغسې جنايت لاس نه پوري
کوي بايد ووايو، کله کله دغه خبره هم
صدق کوي او اسلام هم په دغه
صورت کې د ليونی قاتل لپاره
د قصاص حکم نه کوي خو دا هم
نشي کيدی چې د قاتل ناروغۍ د يو
قانون او عذر په حيث ومنل شي ځکه
هغه فساد چې له انسان وژني څخه را
ولاړېږي او هغه جرأت چې جنايت
کارانو ته په برخه کيږي هيڅکله هم

ترې سترگې نشي پټيدلی ، او که د
قاتل په باب دغه استدلال قانوني وکړل
شي نو بيا خو ټول تيري کوونکي او د
نورو په حقوقو خپله اچوونکي هم بايد
له مجازاتو او حساب نه خلاص شي
ځکه هغه کسان چې سليم عقل واري
هيڅکله هم په نورو تيري نه کوي او په
دی ډول بايد ټول جزائي قوانين ملغي
اعلان شي او بايد ټول ظالمان او د
نورو په حقوقو تيري کوونکي د جزاء
او زندان په ځای عقلي او عصبي
روغتونو ته واستول شي.

ددی اعتراض په ځواب کې چې
وائي: د ټولنی پر مخکښ د قصاص د
قانون يوازی په پخوانيو ټولنو کې
مروج ؤ خو اوس قصاص د وجدان په
خلاف حکم ته وپل کيږي چې بايد له
منځه يوړل شي؟ وايو چې: دغه ادعا
په نننۍ نړۍ کې د وحشتناکو جناياتو
او د جگړې په پکر کې د انسان
وژني د گراف د لوچتيدو په وړاندې
يوه بې ارزښته ادعا ده چې يوازی له
خيالي قستو سره تشبيه کيدی شي
او که فرضاً دغسې له امنيت څخه
ډکه پر مختلې نړۍ منځته راشي نو
داسلام مقدس دين هم د قصاص
د حکم د فرضيت په څنگ کې دغوی

قانون لري او هيڅکله هم قصاص د
لنډۍ او تنگې لارې په نوم نه معرفي
کوي، بې له شکه به په يو سالم محيط
کې ځک پخپله دا غوره وکړي چې قاتل
ته عفو وکړي خو په نننۍ نړۍ کې چې
جنايات او ظلم او ناروا پکې په بيلا
بيلو نومونو له پخوا نه زيات شوي او
وحشي شوي او خونړي شويدي د
قصاص د حکم حذف به غير له دی چې
د جناياتو لمن پراخه کړي بله کچه تری
نه ليدل کيږي.

او د پنځم اعتراض په ترڅ کې
بايد پاملرنه وشي چې د قصاص هدف
لکه څنگ چې په مبارك قرآن کې نى
صراحت شوى دټولنی دعمومي امنيت
او بقاء ساتنه او د قتل او جنايت د
تکرار مخنيوی دی او زندان نشي
کولی چې د قاتل او جنايت کار د تنبيه
او مجازاتو له پاره کفايت وکړي (په
تيره بيا اوسنی زندانونه چې شرايط
نی د قاتلانو او جنايت کارانو له
کورونو څخه ښه دي) او په همدې
دليل ويلي شو چې په هغو هيوادو کې
چې د اعدام حکم پکې لغو شوی په
ديره لنډه موده کې پکې د قتل او
جناياتو شمير څو برابره زيات
شويدي.

نوی نریوال نظام

NEW WORLD ORDER

دوہمدہ پر خدہ

د عابد ژباړه

شویدی.

دلندن د جیوش کرانیکل
Jewish Chronical - نومی
اخبار د ۱۹۱۹م د اپریل په ګڼه
کی ولیکل: «دېلشویک تحریک په
حقیقت کی یو بل شی دی ګڼه
دومره زیات شمیر یهودیان به
ووسره ولی تړل کیدل، حقیقت
دا دی چه دېلشویک تحریک
اهداف او مقاصد ګټه مټ
دصهیونیت په شان دی».

هنري فورڊ (ڊفورڊ موٽرون
ڊڪمپني-مؤسس) په ۱۹ فروري
۱۹۲۱م دنيويارڪ له «رولډ»
نومي جريدې سره په مرکه کې
وويل: «دډغو اسنادو په باب زه
همدمره وايم چه پيښي په
نوموړو اسنادو کې د ټاکلي
يلان سره سمې را منځته

دغه اسناد شپاړس کاله پخواني دي او اوسنی واقعات کومې همغه شان دي لکه څنگه چې په اسنادو کې نې یېشگونۍ شويده»

په دغو اسنادو کې ديو «زېر
خواکي حکومت» يادونه شوې،
د مثال په توگه په شپاړسم
سند کې ويل شويدي چې: «په
هر ټول چه وی مونږ بايد داسې
يو پياوړی حکومت رامنځته
کړو تر څو د هغو کسانو د
امنيت او تحفظ ضمانت وکړي
چې به د دواړو طلباتو توگه ددغه

دولت اطاعت ته غاړه ټنډی.

برتانیایی دولت په رسمی ډول
دداسی پلان اعلان وکړ چه دغه
بیشگونې شپيته کاله وړاندې
په صهیونی اسنادو کی ورکړی
شوی وه. په بهرنیو چارو کی د
برتانیې د دولت معاون وزیر د
۱۹۵۷م کال د نومبر په اومه
نیټه د برتانیې په دار الامراء
کی اعلان وکړ چه: « د معظمي
ملکی حکومت د نړیوال دولت د
تأسیس د پلان پوره ملا تې
کوی، مونږ دغه دولت تأسیس
د خپل هدف وروستی پاتکی
گڼو او دغه پاتکی ته د رسیدو
لپاره به د خپل قدرت او توان
سره رسم هر ممکن کوشنې
وکړو، ما

اوس به د خلور ویشته

اسنادو څو نموني دگرانو لوستونکو مخی ته کیږدو: «دا خبره په ښه ډول په ذهن کی وساتئ چه دخلکو اکثریت د خراب او فاسد طبیعت لرونکو وگړو څخه تشکیل دي. ښه کسان ډیر کم پیدا کیږي او په همدې وجه په هغوي باندې په ښه ډول د حکومت کولو کار په علمی دلایلو سره وړاندې نه ځي. حکومت هغه وخت بر لاسی کیدی شی چه د جبر او تشدد له لاری دخلکو په زړونو باندې ویره او دهشت پری ایستل شي».

«آیا کوم هوښیار سړی دا انگیرلی شی چه عام خلک به دمنطقی دلایلو او براهینو په وسیله قایل او سمی لارې ته راشي؟ دغه خلک چه د ذهنی استعداد او منطقی استدلال سطحی صلاحیت لرونکی وی کوچنی کوچنی اعتراضات او منفي دلایل ورباندې زر اغیزه کوی او منلو ته ئی زړه ښه کوی عام خلک یوازی د جذباتو په سمندر کی ښه سفر کوی او د نظریاتو د اغتشاش له لارې پکی بی اتفاقی پیدا کیدی شی،

وروسته که ورته هر څومره معقول دلایل هم را وړاندې شی، د اتحاد او اتفاق امکان ئی پای ته رسیدلی وی»

«سیاست او اخلاقو تر منځ هیڅ مشترکه وجه نشته او هغه حکمران چه د اخلاقی ارزښتونو لمن له لاسه نه وباسی هیڅکله هم پوه سیاستمدار کیدی نشی او په همدغه وجه ئی د حکومت واگی کمزوری وی. څوک چه غواړي په خلکو حکومت وکړی ورته پکار ده چه دعیاری او مکاری لار خپله کړی، ټول اخلاقی صفات لکه رښتیا ویل، ایمانداري، په عهد وفا کول او جرأت د سیاست په ډگر کی لویه گناه ده، دغه صفات ددی سبب کیږی چه له اقتدار څخه د حکمران لاس وباسی، دغه صفات په غیر یهودی حکمرانانو کی احسن صفات دی خو مونږ باید ورڅخه دعبرت درس واخلو».

«مونږ باید دخلکو د متواضع خصلت، د هغوی دغفلت او سهل انگاری او زړه نازړه توب او دخپل ژوند له حال او په خپلو نیکو او بدو باندې دهغوی د پوهی د استعداد له نشتوالی

څخه گټه پورته کړو، مونږ باید پدی خبره ښه پوه شو چه دخلکو طاقت پړوند، کون، بی شعور او له منطق څخه نا آشنا او هره شیبه دیوی اشاری منتظر دی، هر لور ته چه ئی وغواړی را گرځولی ئی شی».

«که دیو ملت قیادت له پیل څخه د ولس له منځ څخه را پورته شویوو کم ظرفو او بی شخصیتو اشخاصو ته وسپارل شی، نو د هغوی خپل منځی مخاصمانه کشمکش او د طاقت او اقتدار لپاره دهغوی رسه کشی او د هغې په نتیجه کی منځته راغلی بدنظمي به دغه ولس دتباهی او بربادې د کندنې په غاړه و دروي».

«یوهیواد یا خو دخپل کورنی اړو دور او سیاسی تشنج په وجه له منځه ځی او یا دکورنیو رقابتونو په نتیجه کی ور باندې بهرنی دشمن تسلط مومی په دواړو حالاتو کی دغه هیواد د آینده لپاره په خپلو پښو د ودریدلو توان نشی پیدا کولی او په دی ډول زمونږ په قبضه کی راتلای شی، د

سرماني استبدادي قوت چه په
کامل پول زمونږ پلاس کي دي
ددغه پوب شوي ملک لپاره د
زهر و نمړۍ چوپړيزي چه چيرأ او
قهرأ ئي قبلوي او که ئي ونه
مني نو تباہ کيږي.

«کله چه د يو هيواد مرکزي
طاقت کمزوري شي او ملکي
قوانين او حکمرانان ئي د فکري
آزادي د افراط په نتيجه کي
د حقوقو په سيلاب کي له خپل
تشخص څخه لاس په سر شي،
نو ما ته يو نوي حق را مخ ته
کيږي او هغه حق د يو زبر-
ځواک د حملې حق دي، تر څو په
ټولنه باندې دحاکم نظام او
قوانينو ماتي ډهي وږي،
پخواني ادارې او ارگانونه له
نوي سره جوړ او په هغو خلکو
باندې تسلط پيدا کړي چه دخپل
آزاد فکر له مخي خپل قوت په
داو طلبانه پول زمونږ په پښو
کي ږدي».

«دسياست په ډگر کي نور
خلک تر خپلي استعماري قبضي
لاندې را وستل او دخپلي مطلق
العنانۍ دټينگولو لپاره د نورو
په خاوره بيله ځنډه منگولي
ښخول کاملاً روا دي».

«که د گردۍ نړۍ ټول غير-
يهود ولسونه سره لاسونه يو
کړي نو د څه مودې لپاره
زمونږ په مقابل کي لږ شان
بري موندلې شي، خو مونږ ځکه
له دغه خطر څخه په امن کي يو
چه هغوي پخپل منځ کي سخت
اختلافات لري او ددغو
اختلافاتو چرچې دومره کلکي دي
چه هيڅکله هم نشي ورکيډي.

مونږ په تيرو شلو پيړيو کي
دغير يهودي ولسونو تر منځ
دشخصي او قومي اختلافاتو
اور دومره تازه کړي او د هغوي
عقيدوي اختلافات او نژادي
نفرتونه او کرکي مو دومره
قوي کړيدي چه پای ته رسيدل
ئې ناشوني کار دي».

«مونږ بايد په غير يهودي
حکومت کي داسي شرايط پيدا
کړو تر څو پخپله دي ته اې شي
چه زمونږ سره همکاري وکړي.
دغه کار بايد د دغو هيوادو د
خلکو له خوا په خپلو حکومتونو
باندې د فشار په نتيجه کي
سرتو ورسيدې او په دغه لار
کي تر ټولو کاري وسيله يعني
مطبوعات او تبليغات په کار
واچول شي. لنډه دا چه

بايد د اروپا په غير يهودي
دولتونو باندې د خپلي قبضي
دټينگولو لپاره له تخريکاري
نه هم کار واخلو. مونږ بايد
دتخريبي عملياتو په وسيله په
دغو هيوادو کي دخپل قوت
مظاهره وکړو او که دوي ټول
زمونږ په خلاف يو لاس او يو
موټي شي، نو مونږ به ئي په
مخالفت کي د امريکي، چين او
جاپان نظامي قوت په کار
واچوو».

«ددې لپاره چه غير يهودي
ارگانونه دخپل ټاکلي وخت نه
وپاندې له منځه لاړ شي، مونږ
په پيره هوښياري او چل وټو
سره بندو بست کړيدي، مونږ
په هغو کمانيو قبضه کړيده چه
دغه دستگاه په حرکت راولي،
دغه کمانيو په دولتي دستگاه کي
مهم رول لري او حساس
پوسټونه ئي په لاس کي دي.
مونږ هلته د آزادي په نوم گډوډ-
ئونکي ځاي په ځاي کړيدي. د
قانون په نافذونکو ادارو کي
زمونږ لاس موجود دي، په
انتخاباتي کميسه ۰۰۰
زمونږ

طرفداران چلوی ، دانسانی حقوقو یو شمیر مدعیان او علمبرداران زمونږ په خوښه کار کوی، خو په ځانگړې ډول د ښوونې او روزنې په دفترونو او ارگانونو کې چې د آزاد هیواد د وجود د ملا تیر تشکیلو، زمونږ د مامورینو او معاش خوږونکو شمیر زیات دي.

«په هر فکري او ایديولوژیکي مکتب کې زمونږ تنخواه خوږونکی موجود دی، مونږ هغوی ته بیلې بیلې چارې او مسئولیتونه ور په غاړه کړيدي، هغوی د خپلو خپلو حکومتي نظامونو په ردو بدل کې ښه رول لوبوی، دهغوی د فعالیتونو په وچه مربوطه هیوادونه د سختو ستونزو سره مخامخ دي. دغه هیوادونه امن او سکون غواړي او د امنیت د ټینګښت لپاره هر ډول قرباني ته تیار دي خو تر هغه چې هغوی زمونږ لوی حکومت په رسمی ډول ونه مني او زمونږ اطاعت ته غاړه کېنږدي، مونږ به ورته ... او سکون اجازه ور

مقصد دا دی چې مونږ به غیر یهودیان سترې کړو او دومره به ئی وزبېښو تر څو د خپلې مجبورۍ له مخې مونږ ته هغه نړیوال طاقت را په برخه کړي چې دهغه په وسیله وکولی شو چې بېله زور او تشدد څخه د نړۍ د هیوادو طاقت په تدریجي ډول له منځه یوسو او په خپل لوی حکومت پورې ئی وتړو، د اوسنیو حکمرانانو په ځای به مونږ داسې کسان وټاکو چې د ستر حکومت چارې په ښه ډول مخ په وړاندې بوځي او د صلاحیت او تنظیم ساحه ئی دومره پراخه وي چې د گردې نړۍ د تشخیر په کار کې زمونږ ناکامی نامکنه شی.

«د اوسنۍ ټولنې د ټولو متفرقو قوتونو د را ټولولو او زمونږ په خپل لاس کې دساتلو لپاره به مونږ داسې حکومت جوړ کړو چې د قوت ارتکاز ئی په مرکز پورې تړلی وي.

مرکز به د نویو قوانینو د تنفیذ له لارې د خلکو سیاسي ژوند په ماشیني ډول چلوی، دغه قوانین به غیر یهودي انسانو ته ورکړل شوی

مراعات او آزادی یو په بل پسې سلب کاندې، ددغه حکومت امتیازی ځانگړنه به هغه ښې ساری مطلق العنانۍ وي چې زمونږ غیر یهودي پټ او ښکاره مخالفین به هر وخت او په هر ځای کې دغلط تورې په شان له منځه وړلي شی.

«زمونږ اقتدار به د نظم او ضبط د نقطې آغاز وي او د انساني پرگنې خوښی او نیکمرغۍ به پکې نغښتی وي، د اقتدار د څیړنې شا وخوا به د طاقت شپول ولاړ وي او خلک به ددغه پټ طاقت له ویرې حکومت ته دسر په ټیټولو مجبور وي، د هغوي په زړونو کې به یهودي اقتدار او حاکمیت ته د احترام سره سره له هغه څخه ویره او خوف هم موجود وي، حقیقي طاقت د هیڅا له حقوقو سره معاهده او ژمنه نشي کولی، ان تر دې چې د الله له حقوقو سره ژمنی ته تیار نه دی- هیڅوک به ددغه طاقت له دسترخوان څخه دڅکي اخستو له پاره هغه ته د نژدې کیدو جرأت ونشي کولی.»

(نور بیا)

تصحيح

مه شه ډيرو هوا پرست لکه حباب
له دغې هوا به شي خانه خراب

مر تبه د سړي مه غواړه له خدايه
چي بي لکه ستور په خور و خاب

ستور په پيو کښي په کيل پرا ډرومي
ولي ته له شرعي کوږڅي ناصواب

هر نفس چه بي د خداي له ياد و نغري
گټه نغري سړي سکرو ټي بي حساب

چه دی بي خواب و خورا که نورڅه نه زده
نور په کومه چار به تر ئي تردواب

د دوزخ په عذاب ولي په عذاب شوی
چه د نس په زير مه گرځي په عذاب

په هوا پسې د نس سر هوا مه ځه
ځان به وړک کړي لکه برق په داشتتاب

که دلي سوال و خواب کړي مرد هاله ئي
چه غلطنه شي هوري په سوال جواب

که دلي تير و بير ته شي په حساب کی
هوري نشتم تير و بير حساب کتاب

چه سياد هغه کار په حساب نيو شي
صاف کړه نن له ځان سره هغه حساب

په دغه لمانځه غمانځه نه شي کانځه شي
چه دې زړه وي په ريا مخ په محراب

هسي ځان گټه روان له دی جهان ه
لکه اوښي د ښو پا په رکاب

په سبب د رزق د لگير مه شه « حميده »
ولي شته غم سبب لالاسباب

د وحدت چغه

د ارمانې د زړه ارمان:

جهاد کامياب شو مقابل کښې دروسانو

ای ښکلو غازيانو - راځئ سره يو ځای شئ

دخدای د دین لپاره تاسو جهادونه کړی

د پټ ناموس لپاره تاسو هجرتونه کړی

داسلامی نظام مو ډیر ډیر آرمانونه کړی

آرمان پوره کړئ داسلام د شهیدانو

ای ښکلو غازيانو - راځئ سره يو ځای شئ

داڅوارلس کاله کړاونه هیرولی نه شم

دا دهشید په وینو رنگ ښ وړانولی نه شم

ددښمن ډک زړه له کښې خوشحالولی نه شم

داتحاد بیرغ اوچت کړئ قهرمانو

ای ښکلو غازيانو - راځئ سره يو ځای شئ

ځلک مجبور شول په دوهم ځل هجرتونو باندی

دکابل ښار مودی وړان کړی په جنگونو باندی

دسرو مرمو باران اورپزی په کورونو باندی

نور د تضاد خبری مه کوي ځوانانو

ای ښکلو غازيانو - راځئ سره يو ځای شئ

«ارمانې» وائی جنگ جگړو کښې څه فائده نشته دی

تول وي غمونه خوشحالی په کښې لحظه نشته دی

اتفاق وکړئ په نفاق کښې هیڅ مزه نشته دی

دخدای لپاره سره يو شی رهبرانو

ای ښکلو غازيانو راځئ سره يو ځای شئ

د اسلام آباد معاشره

زمونږ په گران اسلامي هیواد افغانستان باندې د روسی استعمار بی رحمانه تاراک که له یوی خوا په بی وزلو افغانانو باندې د ظلم او بربریت یو نوی مثال په نړۍ کی ټینگ کړ چه د هغه په نتیجه کی په لکونو مسلمانان شهیدان، په لکونو معیوب او وړک شول او په میلیونونو کسان د خپل کور کهول پریښودلو ته اړ شول نو بل خوا د روسی یرغلگرانو په خلاف د مقدس جهاد دغه څوارلس کلنه دوره د آخینست د یوی سوزونکی بقی په شان زمونږ مسلمان ملت د پولادونه زیات سخت او د ظلم او وحشت په مقابل کی تی د جهاد او مبارزی لپاره د جهادی قوت په حیث نړیوالو ته ور وپیژاند، زمونږ مقدس جهاد، زمونږ د تشو لاسو مبارزه او د عصر د طاغوتی طاقت د توپونو او ټینکونو په وړاندې زمونږ سپر شویو سینو، زمونږ د شهیدانو چپ ونې ټټرونو، زمونږ د بی اسری یتیمانو او یتکو او د هجرت د سوزونکو خیمو لاندې د ترقیدلو ماشومانو ذکیروو او فریادونو د نړۍ مظلومو ولسونو ته د آزادۍ او خود ارادیت درس ورکړ او د نړۍ په هر گوټ کی د یرغلگرانو او مستبدو حکومتونو په خلاف ولسی مبارزی او تحریکونه را پورته شول.

زمونږ مسلمان ملت د خپل مقدس جهاد په اوږدو کی هر ډول قربانی ورکړی او دومره رږپونه ئی وگالل چه ټوله نړۍ ورباندې شاباس او آفرین وائی.

دغه ټولی قربانی، دغه د جهاد په سنگرونو کی خپلی وینی تویول، دغه د هجرت د خیمو سړې او تودې تیرو ل د یو مقدس هدف لپاره وو او هغه په افغانستان کی د کفری او الحادی حکومتونو را پرزیدل او د قرآن او سنت په اساس د یو بشپړ اسلامي حکومت ټینګول وو.

خو هغه وخت چه په افغانستان کی د روس گوداګی حکومت د مجاهدینو د قربانیو په نتیجه کی له

د اسلامي امت ستونزې او د حل لارښی

د م - «یوسفزی» اقتباس

د اسلام له برمه دك تاريخ پدی خبره گواه دی چه مسلمانانو تر كومه وخته د علیم او قدیر الله او حقیقی مقنن د قانون پیروی كړې بریالی او سر لوړې، د ځمكې د سر خلفاء او د برم او عزت خاوندان وو، خو كله چه نى الهی شریعت شاته غوړزولى او په بشری موضوعی قوانینو پسې تللى او ظاهری موقتى مادی منافع نى غنیمت گڼلى، د پردو څپېر خواره او غلامان نرې جوړ شويدي.

الله تعالى چه حكیم ذات دی د خپل قدیم علم په اساس پوهیده چه بشری عقل په یوازى ځان په تفصیل سره ددی توان نلری چه د ځان لپاره دې د دنیا او آخرت د نیکمرغی اسباب او وسایل تهیه كړی، پدی اساس الهی حكمت غالب شو او لوړه تقاضائی و - فرمایله چه د انسانانو د لارښوونى او روزنى لپاره انبیاء او رسولان مبعوث كړی، خو هغوى انسانانو ته د كائناتو خالق، مالك، رازق او ریښتینى معبود

ور وپیژنى او د خپل معبود عبادت او بندگى ته نى را وپولی.

هغه وخت چه انسانان له خپل خالق او پالونكى سره قلبى اړیکى ومومى، د هغه آوامرو او نواهیو او قوانینوته غاړه كیزدی او له هغه واحد او صمد ذات نه پرته له بل چا سره داسى قلبى اړیکى ونه ساتى چه د هغه قهار ذات د قهر او خپگان سبب شى، نو دی كى شك نشته چه دانسانانو د دنیوى او اخرى ژوند د سوکالى او نیکمرغى اسباب او عوامل به همدغه الله ورته برابر كړی.

د انبیاء د دعوت پیل او د رسالت خلاصه، د بر حق معبود معرفت او پیژندل دی یعنى د هغه سبحانه وتعالى د اسماء، صفاتو، او افعالو او قوانینو پیژندل دی چه د رسالت مطالب او مفاهیم ټول د همدغه معرفت او پیژندنې په اساس سرته رسیږی، ځكه چه خوف او رجاء (ویره او امید)، محبت او اخلاص، طاعت او

بندگى ټول د همدغه محبوب او مطاع معبود او مخوف د پیژندنې تابع دی. الله تبارك وتعالى خپل امین پیغمبر ﷺ پداسی شرایطو كى مبعوث كړ چه د ځمكى د سر اوسیدونكى د جهان په سمندر كى ډوب او د هغه رسالت ته د آسمان له باران او د لمر له نوره زیات آی او محتاج وو. حقیقت دادى چه دمحمد ﷺ په څیر د یو امین استازى رسالت او پیغام رسولو ته د ځمكى د سر د اوسیدونكو احتیاج او ضرورت له ټولو ضروریاتو نه خورا لوى او له ټولو احتیاجاتو نه خورا اوچت شمیرل كیده، ځكه چه د زېږون ژوند او خوښى او د انسانانو آرامى او سوکالى او سكون او اطمینان په هغه اندازه چه دخپل پروردگار او معبود او مطاع او فرمانروا او خالق له پیژندلو څخه حاصلیږی له مادی نعمتونو او ظاهری لذا یو څخه نه متصور کیږی. الله تعالى د خپل وروستى پیغمبر

ﷺ په ژبه نهی، والو ته خطاب کړی،
فرمائی: «قل هذه سبيلي ادعوا الى
الله على بصيرة انا ومن اتبعني» او
خپل پیغمبر ﷺ نى د «سراج المنير»
او «هادی الى صراط مستقیم» په
عنوان معرفى کړی او بشریت ته نى
دا په هاګه رسولی چه بریالتوب او
نیکمرغی د هغه چا په برخه دی چه د
هغه نور اتباع او پیروی وکړی کوم چه
په پیغمبر ﷺ باندې په پټه او ښکاره
نازل شويدي.

هغه کسان چه په خپلو اختلافاتو
او منازعاتو کی رسول الله ﷺ د
قاضی او منصف په حیث ونه منی او
د هغه ﷺ د پریکړو او اجراتو تابع
او منقاد نه شی، د مؤمن او مسلمان
په حیث نه پیژندل کیږی.

هغه څوک چه د هغه په حقانیت او
صداقت باندې الله جل جلاله خپله
ګواه وی او د الله تعالی له خوا د
انسانیت د کاروان د لارښوونې او
هدایت په مقصد له کتاب او سنت
سره مبعوث شوی وی، څنگه کیدلای
شی چه هدایت لو لارښوونه، فلاح او
نجات د هغه له راوېل شوو (قرآن او
سنت) نه پرته په بل څه کی موجود
وی او څنگه امکان لری چه حقانیت او
ریشیتینوالی رشد او هدایت د قرآن او
سنت له واقعی مفهوم او مدلول نه په
خارج کی او د هغه حمل په نا آشنا

لغتونو او له حقیقت نه په لیری
تأویلاتو کی ولټول شی او د قرآن او
سنت حقیقی مفاهیم او معانی د
ضلالت او د تجسیم او تشبیه
دګمراهی په عنوان او حتی کفر او
الحاد وګڼل شی.

رښتیا هم څومره لوی جنایت او
عظیم ظلم دی چه هدایت او لارښوونه
د حقیقت په خلاف او مجاز مخفی ګاه
کی ولټول شی او واضح او ښکاره
حقایق متروک او مهجور شی او
مسلمه امت د رجالو د آرائو او افکارو
د مستو او طوفانی امواجو په څپو
کی لامبو ووی او ددی ټولو تیتو او
پاشانو آرائو او افکارو له هیبتناکو او
وژونکو امواجو څخه د نجات او
خلاصون لپاره کومه لاره هم متصوره
نه وی.

سمه او ټیک خبره داده چه الله
تبارک وتعالی په کامل ټول خپل دین په
پیغمبرانو نازل کړی او خپل نعمتونه
نى پردوی باندې تمام کړل، لدی ټولو
سره سره دا محال دی چه هغه هدف
او مقصد، چه د هغه لپاره نى مخلوق
پیدا کړ او د هغه لپاره نى انبیاء او
رسولان مبعوث کړل او د هغه لپاره
نى کتابونه او صحائف نازل کړل او
دهغه لپاره نى قبله او د عبادت لوری
تعیین کړل او ددین او ملت بنسټ او
تهداب نى د هغو لپاسه کیښود،

هماغسې ملتبس او مجمل پریږدی او
د حق او باطل تر منځ امتیاز او توپیر
ونکړی، حق دخپل حقانیت په څیر بیان
نه او د باطل په ژبه نى بیان کړی، څو
نویت دی ته ورسیزی چه حق د بشری
ذهن محصول او د موضوعی قوانینو
په زړه کی ولټول شی.

آیاد انبیاء سردار محمد رسول
الله ﷺ او اصدق الکتب د الله جلالة
کتاب (قرآن مجید) ددی مقصد د
تشریح او تفصیل د تبیین او توضیح
لپاره په خورا ښه او بهترینه طریقه
کافی ندی؟ پداسی حال کی چه
انسانی نفس په هر حال کی هغه ته
سخت اړ او محتاج دی. آخر دا څنگه
امکان لری چه هغه پیغمبر چه د
ورځنی ژوند او معمولی آدابو په هکله
حتی بیت الخلاء ته له وتو او ننوتونه
نیولی د خوراک، څښاک او جماع کولو
تر طریقو پورې نى دوی ته تعلیم
ورکړی وی، خو یو داسی قانون او
دستور چه د هغه په رڼا کی انسانان
د خپل ژوند فردی او اجتماعی
مشکلاتو ته خاتمه ورکړی، له ځان
سره نه وی راوړی او انسانیت ته نى
نه وی وړاندې کړی؟

آخر ولی؟ څنگه؟ پداسی حال کی
چه هغه اعلان کوی چه: «ترکتکم علی
البیضاء لیلها کنهارها لا یزیغ عنها إلا
هالك» یعنی ای مسلمه امته! ما تاسی

پداسی رڼائی کی پرېښودئ چه د هغی شپه او ورځ (په رڼائی کی) یو ډول دی او له کوب زړو او کوب فکرونه پرته به څوک تری انحراف ونکړی.

او داسی آواز کوی چه: (مابعت الله من نبی إلا کان حقا علیه أن یدل أمته علی خیر ما یعلمه لهم وینهاهم عن شر ما یعلمه لهم).

یعنی الله تعالی هیڅ پیغمبر ندی رالېږلی مگر دا چه خپل امت او پیروانو ته د هغو خورا ښو څیزونو لارښوونه وکړی چه ورته تعلیم ورکړ شوی دی او له هغو بدو څیزونو څخه ئی منع کړی چه ورته ویل شوی دی.

ابو ذر (رضی الله عنه) فرمائی: زمونږ گران پیغمبر حضرت محمد مصطفی ﷺ پداسی وخت کی له دنیا نه رحلت وکړ چه هغه ضروری او لازمی څیزونه ئی انسانانو ته بیان کړل کوم چه انسانان ورته په خپل ژوند کی اړ او محتاج دی، حتی دهغه مرغه په هکله ئی هم مونږ ته معلومات راکړی چه د خپلو دوه وزرونو په واسطه په آسمان کی الوزی.

«عمر ابن خطاب (رضی الله عنه) فرمائی: د اسلام پیغمبر ﷺ یوه ورځ مونږ ته خطبه راکوله، د کائناتو او مخلوقاتو د پیدایښت د آوایلو او څرنګوالی په هکله ئی خبری کولی، د موضوع په شاو خوا ئی داسی کلی

او جامع بحث وکړ چه د جنت مستحق جنت ته داخل شول او دوزخیان دوزخ ته ننوتل له حاضرینو څخه ځینی داسی کسان وو چه د پیغمبر ﷺ دا بیان او وینا ئی په خپلو اذهانو او زړونو کی حفظ کړه او چا هم دا وینا هیږه کړه، (دغه اثر بخاری په خپل کتاب کی راوړی دی).

نو هغه کسان چه د اسلام له حقیقت او د هغه له لوړو تعالیمو څخه په ښه توګه آگاه دی، او ددین په برخه کی ئی له اسلامی درک او بصیرت او د زړونو له اخلاص او د ضمیرونو له عمق څخه سر چینه اخیستی، په شرق او غرب کی به د مسلمانانو له فلاکت بار او شرموونکی حالت څخه، چه د شرقی او غربی استعمارچیانو له خوا له تذلیل او تحقیر او توهین او رسوائی سره مخامخ دی، تعجب ونکړی؟ ځکه همدا مسلمانان دی چه د استعمارچیانو د ظفر او بری اسباب او داستعمار زمینه او شرایط ئی برابر کړی دی، تر دې پورې چه استعمار د مسلمانانو محکمه او آسمان او لڼده او فضائی تر خپلی سلطی او واکمنی لاندی راوستی او هغوی (مسلمانان) هر ډول چه غواړی استعماری ئی او خپلی غلامی ته ئی را کاږی، لکه څنګه چه د هغوی ښکاره نمونی په فلسطین، بوسینا او

په وینو لړلی افغانستان کی لیدل کیږی.

د پرون ورځی هغه ټول عظمت او شان او شوکت او ددبیه نن یوازی او یوازی د داستان او کیسو په شکل چه د اوښکو له څاڅکو سره یو ځای د مسلمینو پر مخ بهیږی نور څه ندی پاتی.

ددی ټول ذلت او مسکنت او غلامی او بردګی او زیون حالی او پریشانی اصلی او اساسی علت له الهی قانون (قرآن او حدیثو) څخه د مسلمانانو سر غړاوی او تیری او په خپلو منځو کی حقد، حسد، کینه، عداوت او دښمنی او یو له بل څخه دمختلفو ډلو او احزابو په شکل افتراق او جلا کیدل او یو له بل سره خصومت کول دی او بس، پداسی حال کی چه ددوی دین دوی ته د الفت او محبت، دوستی او ورور ګلوی او په سوله کی د ګډ او اجتماعی ژوند امر کوی، آیا په جماعت باندی د پنځه وخته لمونځونو د مشروعیت او د جمعی او د اخترونو د لمونځونو د وجوب او د بیت الحرام دحج د فرضیت مقصد د مسلمانانو تر منځ د مینې او الفت او دوستی او اتحاد او یووالی له ایجاد نه پرته کوم بل شی کیدای شی؟ ښکاره ده چه بېله دی بل مقصد نشته.

هوکی، د صدر اول مسلمانان ددی

اجتماعاتو په اهمیت پوهیدلی وو او د هغوی قدر نی پېژانده، د هغوئ ارزښت لرونکی او ثمر بنسټونکی نتایج او آثار نی په خپلو حواسو لمس کړی وو، پدی خاطر نی همیشه ددی اجتماعاتو د بقاء او دوام لپاره هڅه کوله او په هغوئ کی نی د هر ډول احتمالی پېښو او درزونو او سوزیو مخنیوی کاوه او ټولو په هغی نه شلیدونکی او کلکی رسی باندی منگولی لگولی، پدی اساس د هغوی له شان سره وړو چه د هغوی د حکومت او سلطنت پیاوړی ونه د ځمکی او هستی پر مخ ریښی وځغولی او د قسط او عدل او انصاف وزرونه، د امتونو او ملتونو او اقوامو او عشایرو په منځ کی وغوړی، یقیناً نی همداسی وکړل او دنیا ته نی وښودل چه اسلام څنگه دین دی؟ او مسلمان څنگه امت دی؟ او په اسلام کی حکومت د څه شی پر اساس دی؟

خو افسوس چه وروستیو نسلونو د خپلو اسلافو او نیکونو په منتخبه مسیر او خط باندی حرکت ونکړ او د خپلو تیر شویو له منهج او خط السیر څخه نی تخلف وکړ، نه یوازی دا چه پخپله اسلام او اسلامی ملت ته د خیر او سیکنی مصدر نه شول، بلکه هغه نتایج او مجد او عظمت چه ددوی اسلافو او تیر شوو د خپلو سرو وینو په توپولو او د خپلو خوږو ځانونو په څیړولو سره لاسته راوړی و، هغه نی هم له لاسه ورکړ او د اسلام او

انسانیت دښمنانو ته نی وسپاره. دغه وروستی نسل د ښه او بد تمیز ونکړ او یوازی د قشر (پوستکی) او دیو شمیر نا څیزو او معمولی ظواهرو په لاسته راوړلو نی اکتفاء وکړه او د اصل او مغز او اساس په حصول او کسب پسې نی هڅه ونکړه او پدی لار کی نی تکلیف قبول نکړ او د کتاب الله او سنت الرسول (چه دده د هدایت او لار ښودنی لپاره راغلی وو) پیروی نی ونکړه او سر نی ترې وغړاوه، ددی نتیجه دا شوه چه له ډول ډول مصیبتونو او کړاوونو سره مخامخ شول، اضطراباتو او پریشانیو له هری خوا دریچار کړل، نو ځکه نن د مرگ او ژوند تر منځ په کشمکش کی لاس او پښی وهی، نه داسی ژوندی دی چه د رجاء او امید وړ وی او نه داسی مړه دی چه ددوی په میراث پسې له سترگونه اوبښکی توئی شی.

هوکی، په پوره باور سره ویلای شو هغه مصائب او کړاو نه چه د افغانستان او یا د نړی د نورو نقاطو مسلمانان ورسره مخامخ دی او هره ورځ د هغوی پر حجم باندی زیاتیدوی دا د طواغیتو او زور گویانو په مقابل کی د امر په معروف او نهی له منکر نه د سکوت او چوپوالی په نتیجه کی و او دی، که علماء او څه ناڅه پوه اشخاص ددی ایمانی او وجدانی مسؤولیت په اهمیت پوهیدلای او ددی

مسئولیت د رفع کولو پخاطر نی د همت ملا تړلی وای او له حقې او مستقیمی جادی نه منحرفین نی په هر شکل او لباس کی چه وای - له ملا او مولوی څخه نیولی تر پیر او مرید او صوفی او خانقا نشین او معلم او متعلم او آمر او مامور پوری نی - سمې او الهی لارې او مسیر ته رهنمائی کړی وای، شک نشته چه نن به گران اسلام په افغانستان او د نړی په نورو نقاطو باندی حکومت کاوه او هیچا به د محارمو د استحلال او انتهاک جرئت نه شو کولای او ټول به د هغه حدودو او محارمو ساتونکی او پاسدران وای کوم چه الله تعالی او دهغه رسول ﷺ ټاکلی وو، که مسلم امة عموماً او د افغانستان ملت خصوصاً دمسلمانانو له موجودی څوړوونکی وضعی څخه دعبرت درس وانه خلی اوپه خپلو عقایدو او اعمالو کښی له قرآن او سنت سره سم بدلون رانه ولی، دی کی شک نشته چه زمونږ هره ورځ به له بلی بدتره او هر راتلونکی زمامدار به موله تیر شوی څخه خورا ظالم او دبدی ورځی خاوندان به یو، الله تعالی دی زمونږ عقاید، اعمال او اقوال دقرآن او سنت مطابق کړی (آمین یا رب العالمین)

والسلام علی من اتبع الهدی.

پیام به برادران مؤمن و رهبران نهج انبیاء و سلف صالحین

نحمده ونصلی علی رسولہ الکریم وبعد:

الله تبارک وتعالی میفرماید: «ولتکن منکم أمة یدعون الی الخیر و یأمرون بالمعروف و ینهون عن المنکر أولئک هم المفلحون» (آل

عمران/۱۰۴)

ترجمه: و باید که باشد از شما گروهی که بخوانند بسوی نیکی و بفرمایند بکار پسندیده و منع کنند از نا پسندیده و آن گروه ایشانند رستگاران.

«عن حذیفة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «والذي نفسي بيده لتأمرن بالمعروف و لتنهون عن المنکر او ليهوکن الله أن يبعث علیکم عقاباً منه ثم تدعونه فلا یستجاب لکم» رواه الترمذی

ترجمه: حذیفة رضي الله عنه از پیامبر صلی الله علیه وسلم روایت میکند که فرمود: «سوگند بذاتیکه نفسم در حیطه قدرت اوست همانا بکارهای پسندیده امر نموده و از کارهای نا پسندیده منع میکنید یا نزدیک است که خداوند بر شما عذاب از نزد خویش بفرستد و سپس او را بخوانید و او دعای شما را ایجاب نکند.

برادران مؤمن و رهبران نهج
انبیاء و سلف صالحین!

السلام علیکم ورحمة الله وبرکاته
حمد و ستایش مخصوص الله
تبارک و تعالی است، ذات اقدسیکه
ملت مظلوم و مستضعف افغانستان
را یارای آن ساخت تا با نیروی ایمان
و روحیه سرشار جهادی، خون
آشام ترین و ددمش ترین قدرت
استعماری جهان را در مرز و بوم
اسلامی افغانستان به زانو در آورند و
درس توحید و تقوی الله و آزادی و خود

ارادیت و استعمار شکنی را به همه
ملل ستمدیده تحت استعمار بیاموزد؛
درین برهه حساس تاریخ که جهاد
مقدس در کشور اسلامی ما به
پیروزی رسیده و مجاهدین اسلام بر
سر نوشت میهن عزیز خویش تسلط
دارند، همه مسلمانان مجاهد بویژه
برادران مجاهد اهل حدیث مکلفیت
دارند مبارزه اصلاح، صلح و اخوت
بناء بر مسئولیت اسلامی و دعوتی
شان در سر زمین اسلامی ادامه بدهد
و همچنان جدو جهد در مقابل کفر و

الحاد و نظامهای جاهلی ادامه داده
سرنوشت ملت مسلمان افغانستان را
بر اساس قرآن و سنت پایه گذاری
نمایند.
حقیقت مسلم اینست که اسلام
تابع مرزهای جغرافیائی نمیشد و
اسلام این دین برحق الهی را که
برای حاکمیت بر کره زمین از طرف
آفریدگار کاینات برگزیده شده، نباید
در حیات یک کشور محدود و مقید
سازیم.
اگر به وضع اندوهبار ملل جهان

نظر افکنیم، در خواهیم یافت که انسانیت مظلوم و ستمدیده امروز بیش از هر وقت دیگر آبستن يك انقلاب ناب اسلامي مبني بر اساسات ارفع قرآن و سنت میباشد و بر مسلمانان هدمند است تا پیام نجات بخش توحید را به اطراف و اکناف گیتی برسانند، يك مجتمع اسلامي را قايـم نموده و بوسیله آن ملل مستضعف مسلمان و تحت اسارت را از چنگال خونین استعمار و استکبار جهانی رهائی بخشند.

تاریخ اسلام گواه این حقیقت است که سلف صالحین بحیث دعوتگران اصیل دین مقدس اسلام، تعلیمات قرآن و سنت نبوی صلی الله علیه و سلم را به جهانیان رسانیده و طی سفرهای صعب العبور دعوت اسلامي، زحمات و مصائب طاقت فرسا را متحمل شده اند.

برادران مؤمن و هدمند! سپاهیان سنگر توحید!

الله تبارك و تعالی راز پیروزي اسلام را در اتحاد و اخوت شما نهفته است اتحاد يکه از سر چشمه ایمان و تقوی منشأ گرفته باشد، اتحادیکه باعث تألیف قلوب مؤمنین باشد و اتحادیکه رسالت عظیم رهبری جهان را به اهل آن یعنی علمبرداران قرآن و سنت تفویض دارد، احدی ازین

حقیقت چشم نخواهد بست که عصر قیادت اهل حدیث، دوران طلایی تاریخ اسلام و عروج مسلمانان را تشکیل میدهد.

اگر هلاکو شهر بغداد را به خاک و خون کشید، دعوت گر توحید و رهرو سلف الصالحین امام ابن تیمیه (رحمه الله) به مسلمانان درس دعوت و جهاد آموخت و اگر جلا دان هندی طرح مذموم قلع و قمع مسلمانان را ریختند، احمد شاه ابدالی بتأسی از پیام شاه ولي الله دهلوی رحمه الله، علاوه از دعوت اسلامي علم جهاد مقدس را بر-

-افراشت و دشمنان اسلام را درنیم قاره هند با شکست و رسوائی ننگین مواجه ساخت و آن زمانیکه عرصه زندگی برای مسلمانان پنجاب، بنا بر ظلم و ستم سکان افراطی و جاه طلب تنگ تر گردید، دعوتگران مؤمن چون سید احمد شهید و سید اسماعیل شهید مسلمانان را به جهاد مقدس فرا خواندند که در نتیجه مبارزات پیگیر و خستگی ناپذیر این دعوتگران اصیل توحید، کشور اسلامي پاکستان بر گیتی عرض اندام نمود. و او اینکه اهریمن الحاد و دهریت، افغانستان عزیز را تهدید میکرد و بیم آن میرفت که این خطه اسلامي در نتیجه غفلت و سهل انگارگهای مسئولین بی کفایت امور بکام استعماري روس

فرو رود و تشخیص اسلامي و مستقل کشور ما پایمال گردد، عالم مسؤولیت شناس و مؤمن نامي میهن، شهید شیخ جمیل الرحمن رحمه الله از کوه پایه های هندوکش صدای پر عظمت دعوت و جهاد را بلند کرد و در حالیکه دریک دستش قرآن و در دست دیگرش تفنگ بود، علیه استیلای اییدیولوژیکی روس بر کشور ما و ظلم و فساد و رجحانات لادینیت والحاد در کشور بر خاست و طی بیانیه ها و مواعظ دانشمندانه^۱ شان مردم را از عواقب وخیم و نتایج نا گوار وضع نابسا مان آن زمان کشور آگاه ساخته مسؤولیت ها و مکلفیت های دینی شانرا برای شان برمی شمرد.

شهید مولوی جمیل الرحمن رحمه الله نخستین شخصیت متمهد و مبارزي بود که پس از استقرار رژیم کمونیست و یورش قشون سرخ بر کشور ما، علم جهاد مقدس را علیه کفار متجاوز و مزدوران شان بلند نموده و با دست خالی اما به اتکاء به نیروي ایمان و حقانیت اسلام عزیز، کوه های سر به فلک کشیده کنر را بحیث نخستین پایگاه های جهاد مقدس اعلام کرد و از همین نقطه به جهاد مقدس علیه روسهای متجاوز و ایادی ملحد شان آغاز کرد و از همین حیث استکه اعزاز و افتخار آغاز

جهاد مقدس در افغانستان نصیب برادران مجاهد اهل حدیث و سنگر-داران دلاور توحید است.

هكذا ملت مؤمن ما شاهد است و امت مسلمه نیز ازین حقیقت چشم نخواهد پوشید، هنگامیکه پیروان صدیق سلف صالحین و دعوت گران قرآن و سنت در افغانستان به زعامت داهیانه شهید اسلام و امام الجهاد شیخ جمیل الرحمن رحمه الله بر خطه کوچک و محدود ولایت کنر تسلط یافتند و تمامی مجاهدین ولایت کنر پس از آنکه ولایت کنر این نخستین پایگاه جهاد مقدس را از نیروهای طاغوتی آزاد ساختند، زیر پوشش یک اتحاد واقعی بسیج شدند، بخاطر قیام یک مجتمع سرتاسری اسلامی اولین اقدام تاریخی شان اعلام امارت اسلامی و انفاذ قانون قرآن و سنت بود.

امارت اسلامی کنر در حقیقت مظهر گویای اخلاص مجاهدین اهل حدیث به اسلام و تابعداری کامل شان از نظام قرآن و سنت میباشد و افادیت این امارت به همگان ثابت است.

کشورهای اسلامی که در آن زمان از حکومت مؤقت مجاهدین پشتیبانی میکرد، زمانی سیاست و پالیسی شانرا مورد تجدید نظر قرار دادند که

مسئولین حکومت مؤقت آرزوهای ملت مسلمان را بر آورده نتوانست و مشاهده کردند که این دولت در مدت طولیل چهارده سال نتوانست در گوشه ای از سر زمین های آزاد شده نظام اسلامی را نافذ سازد و کنترل منطقه کوچک را در دست داشته باشد.

برادر شهید ما امام الجهاد شیخ جمیل الرحمن بحیث داعی مخلص اسلام و مجاهد صف اول که آرزوی جز تعالی اسلام و اتحاد بین المسلمین^۱ نداشت، عواقب بی اتفاقی بین تنظیم های جهادی را وخیم می شمرد و از همه رهبران تنظیمات جهادی دعوت بعمل آورد تا در پلیت فارم یک ارگان واحد شرعی با هم بسیج شوند و اختلافات ذات البینی شان را در پرتو قرآن و سنت حل و فصل نمایند و گرنه سازشهای بین المللی علیه نهضت جهادی افغانستان کار گرمی افتد.

رهروان راه انبیاء کرام و سلف الصالحین! مجاهدین فی سبیل الله و همه آنانیکه باسلام عشق می ورزند! با خویشتن محاسبه کنید و نخست از همه به کشور به خون خفته تان نظر افکنید که چگونه ایثار و فداکاری چهارده ساله تان، خون شهدای گلگون کفن تان و افتخارات جهادی تان با خطر به هدر رفتن مواجه است و شاید جزئی ترین غفلت و افعال شما باعث آن گردد که جان فشانی ها و فداکاریهای دوران جهاد تان را که بخاطر استقرار نظم الهی و انفاذ قرآن و سنت در کشور نموده بودید و

مقام مکرمیکه نزد الله تبارک و تعالی و جامعه بین المللی و تاریخ معاصر نصیب تان شده بود در نتیجه بی-اتفاقی و از هم پاشیدگی شما هبنا منتورا گردد و نزد پروردگار غالب تان و تاریخ و نسل های آینده کشور تان مسئول قلمداد گردید.

به جهان نظر افکنید که ناله و فریاد مسلمانان مظلوم و ستمدیده از هر نقطه جهان بلند است و از برادران مسلم شان کمک و استعداد می طلبند.

مسلمانان بوسنیا مورد بیداد و وحشت صربیی های کافر قرار دارند و صربیی های لا دین بی رحمانه نسل کشی مسلمانانی را به جرم اسلام پیش روی امت اسلامی و جهان ادامه میدهد و مسلمانان کشمیر با اضماع پرستان هندی دست و گریبان اند.

موحدین الجزایر در پشت میله های پولادین زندان رژیم استبدادی آن کشور بسر می برند، مسلمانان مظلوم زمین محتلہ قدس زیر ظلم و وحشت یهودیها بسر میبرد وعده زیادی از مسلمانان بی گناه هرروز بشهادت میرسند، در تاجکستان بار دیگر کمونستها به قدرت میرسند و مسلمانان علم جهاد را بلند میکند و کشورهای مسلمان نشین آسیای میانه به دعوت اسلام نیاز مبرم دارند. نیروهای طاغوتی و ضد اسلامی از پیشرفت و ارتقای روز افزون اسلام در هر اس اند و از همین جهت از هیچگونه ظلم و وحشت علیه مسلمانان بی دفاع دریغ نمی ورزند.

با در نظر داشت شرایط کنونی جهان و وضع اندهوار مسلمانان، از همه برادران مؤحد و شيفته گان قرآن و سنت و همه آنانیکه آرزوي جز پيروي اسلام در جهان ندارند و منافع عطا ي اسلام برای شان نسبت به همه چیز شان ارجح و مقدم است دعوت بعمل می آوريم تا بخاطر غلبه نور بر ظلمت و پيروي حق بر باطل، بخاطر شکست و هزيمت طاغوت و پيروي اسلام، کليه منافع شخصي و گروهی شانرا پشت سر گذاشته با کاروان عظيم دعوت سلف صالحين متحد شوند، بطور يك پارچه و متحد بخاطر انفاذ قرآن و سنت جهد و مبارزه کنند و مسئوليت قيادت و رهنمائي مسلمانان را به وجه احسن ايفا نمایند.

ميدانيم که بنيه اقتصادي نهضت اهل حديث افغانستان ضعيف بوده و نسبت عدم موجوديت منابع کرمک - دهنده با بحران شديد اقتصادي مواجه مي باشد اما بحمد الله که بنيان عقيدوي اين تحريک بسا مستحکم و ترازل نا پئير بوده و غربت اقتصادي ما باعث فقر عقيدوي و ايماني ما شده نميتواند.

ما عقیده داریم که دعوت بسوي الله، و داشتن به نيکوني ها و باز داشتن از نکوهيده ها (امر بالمعروف و نهي عن المنکر) و جهد و مبارزه بخاطر ترقی و تعالی اسلام و انفاذ قانون الهي بر صفحه گيتي، با چگونگی وضع اقتصادي نهضت - توحيد ي بستگی ندارد و يقين کامل

داريم که داعيان با ايمان و متقي مسئوليت هاي ديني شانرا در جهت رفع اختلافات تنظيمها و اقوام و ايجاد يك اتحاد واقعي و همچنان دعوت بسوي الله را بدون در نظر داشت متاع دنياي ايفاء خواهند کرد، دعوتگرانيکه بسلاح ايمان و تقوي آراسته باشند، حق دعوت بسو الله و دعوت بسوي اتحاد واقعي را بوجه احسن ايفا کرده ميتوانند زيرا ايمان و تقوي سر چشمه ايجاد اتحاد و بزرگترين و سيله رفع اختلافات بين المسلمين مي باشد و اتحادیکه بدون استمداد از ريشه اخلاقي و عقیده اي بميان آيد و ملاک و معيار آنرا مال و متاع دنياي تشکيل دهند کاملاً بي - اثر و زود از بين رفتني است.

توقع ما از همه برادران داعيان سلفی در هر گوشه و کنار که سکونت داشته باشند و قلوب شان از محبت الهي و عشق دعوت توحيد سر شار بوده اينست که بپاييد و همه عوامل ايجاد اختلاف و پراکندگی را در پرتو ايمان و تقوي و روحیه اقدس جهادي تضعيف نمايد، گروه ها و تنظيم - هاي مختلف را که همه شان بنيان واحد توحيد ي دارند و اما بطور پراکنده بخاطر نفاذ قرآن و سنت مبارزه ميکنند زير پوشش ارکان واحد شرعي با هم ملحق و متحد سازند.

آرزوي ما اينست که:

۱- برادران اهل حديث همه ولايات کشور باهمه روابط نزديک حضوري و کتبي داشته باشند.

۲- برادران اهل حديث در هر ولايت بايد کميته واحد ولايتي را تشکيل داده سوانح مکمل شانرا ترتيب و ثبت دفتر ولايتي کنند و بسطح هر ولايت امير، نائب امير و اعضاي کميته اجرائيه را تعيين نمايند.

۳- دفاتر ولايتي بايد با کميته ارتباط جماعة الدعوة الى القرآن و السنة افغانستان روابط داشته باشند.

۴- کميته هاي ولايتي تجاويز و پيشنهادات مثر شانرا به کميته ارتباط جماعة الدعوة ارائه دارند.

۵- کميته ارتباط جماعة الدعوة پس از مشوره با کميته هاي ولايتي، کميته اي را جهت تدوير اجتماع بزرگ اهل حديث افغانستان تشکيل ميکند، درين اجتماع لايحه فعاليت هاي مشترک نهضت اهل حديث در افغانستان و پخش دعوت الى الله در آسياي ميانه را مورد بحث و گفتگو قرار خواهد گرفت و مطابق آن فعاليت هاي نهضت اهل حديث در افغانستان و کشور هاي آسياي ميانه آغاز خواهد شد.

ياد آوري: آن عده از برادرانيکه اين پيام اتحاد و اخوت بدسترسش قرار ميگيرد روي مسؤليت ديني شان بايد آنرا به ساير برادران نيز برسانند، و همچنان با کميته ارتباط جماعة الدعوة الى القرآن و السنة افغانستان تماس بگيرد.

(وما علينا إلا البلاغ)

ژورنالېستی

درسونه

خبر

پېژندنه

Information دی چه بیلا بیلی

معنای لری:

کله کله دغه کلمه ځانګړی حقوقی

معنا لری چه هدف ترې په جرم د

تورنو کسانو په باب د قضائی او

جزائی معلوماتو را ټولول دی او کله د

ځانګړی امنیتي مفهوم لپاره پکارېږي

او سیاسي او نظامي اطلاعات په دغه

لړ کې د یانولو وړ دی.

په عمومی محاورو کې، خبر د هغو

اعلاناتو او اطلاعاتو څخه عبارت دی

چه د ټولنې وګړي ئی د خپل ګډ ژوند

په باب لاسته راوړی او په همدغه وجه

هر وخت یو له بل سره ګوري او بی

خبر د ټولنیزو اړیکو لومړنی ماده

ده نو ځکه ورځپاڼه لیکونکی په عام

ډول او خبریال په ځانګړی توګه باید

له هر څه نه وړاندې خبر وپېژنی او د

هغه له مفاهیمو او عناصرو سره آشنا

شي تر څو و کولی شي دمسلمکی

پوهې په رڼا کې د خبر موندلو او خبر

لیکلو لپاره قدم پورته کړی.

لومړۍ برخه: د خبر مفاهیم :-

د خبر لپاره بیلا بیل مفاهیم وجود

لری، په لغوی توګه د خبر ټکی چه

اوس په پښتو او فارسی ژبو کی

استعمالیږی له عربي څخه اخستل

شوی چه په اروپائی ژبه کی ورته ټکی

له ځنډه د یو بل دحال پوښتنه کوی

او «تازه خبر» را ټولوی او د روانو

چارو په باب خبری اتری او قضاوت

کوی په دی بناء د چاپیریال د پېښو په

باب د خبر عمومی ضرورت ددی

باعث کیږی چه وګړي پلټنه زیاته کړی

او د هغو پېښو څخه د خبرتیا لپاره

چه په مستقیم ډول ور څخه خبر نه

دی مطبوعاتو ته مخه کوی.

په دی ډول د ټولنیزو ارتباطي

وسایلو ستره وظیفه د اطلاعاتو پلټنه

او راټولول او خلکو ته د هغو رسول

دی، په همدې بناء ټول هغه اعلانات او

اطلاعات چه مطبوعات ئی خپلو

لوستونکو، اوریدونکو او لیونکو ته

وړاندې کوی، خبری جنبه او حیثیت

لری.

اوس چه د خبر بیلا بیلې معنای

او مفاهیم د حقوقی، لغوی او ټولنیز

لاحظه څرګندی شوی باید د هغه

دقیقه معنا د مطبوعاتو په قاموس کی

هم وټاکل شي.

د ټولنیزو اړیکو بیلا بیلو پوهانو او

د ورځپاڼه لیکنی د کتابونو لیکوالانو د

مطبوعاتي خبرونو لپاره بیلا بیل

تعریفات غوره کړی دی چه مونږ ئی

دلته په څو مثالونو بسیا کړیو.

و.ج. بلا یږ امریکائی ورځپاڼه -

لیکونکی پخپل کتاب (ورځپاڼه لیکنه

News Paper writing

and editing کی خبر د هغي

روانی پېښي او موضوع په حيث تعريفوی چه زړه راکښونکی وي او د خلکو دپاملرنی د راجلبولو لپاره په مطبوعاتو کی خپور شی.

میچل وی چارنلی د امریکا د مینوتا په پوهنتون کی د ورځپاڼه لیکنی استاد په خپل کتاب خبر لیکنه Reporting کی لیکي چه خبر د یوی پېښی مناسب، لنډ او ژور بیان دی خو پخپله پېښه نه ده.

د پورتنیو تعریفاتو له څیړنی څخه څرگندیږي چه د خلکو لپاره د پېښو نوښت او په زړه پوری والی د خبر پیژندنی تر ټولو مهم بنسټ دی. په بل عبارت ټولی پېښی پخپله خبری حیثیت نه لری او هغه څه چه خبري ارزښت پیدا کوی هغه اهمیت او اعتبار دی چه ټولنه ورته قایله ده. په دی بناء د خلکو لپاره د پېښی نوښت او په زړه پوری والی د خبر څیړنی تر ټولو مهم معیار گڼل کیږي.

په لنډه توگه د پورتنیو تعریفاتو په رڼا کی د مطبوعاتی خبرونو جامع او هر اړخیز تعریف په دی ټول وړاندی کیږي:

خبر، د ټولنیز ژوند د مهمو او په زړه پوری پېښو د اعلان او بیان او د عمومی افکارو او عقایدو له څرگندولو څخه عبارت دی.

ددغه تعریف له څیړنی وروسته لاندینی عوامل له یو بل څخه بیلېږي.

۱- د پېښي اعلان: هره واقعه له پېښیو او د خلکو له خبرتیا نه وړاندی نا پیژندونکی ده او یوازی هغه وخت خبری حیثیت پیدا کوی چه دا څرگنده شی او نورو ته ښکاره شي، په حقیقت کی خبر د یو ناڅاپی کار اعلان دی او ثابت او نه بدلیدونکی کارونه خبری حیثیت نه لری، نو بس هغه وخت چه په موجوده او ثابته وضع کی تغیر او تحول را منځته شی او یا د پخوانیو تحولاتو په باب اطلاعات را ورسیزی خبر ترې پیدا کیږي چه باید بي له ځنډه خپور شی. په دی ټول له نویو پېښو څخه بی له ځنډه د خلکو خبرول او یا د پخوانیو پېښو په باب د نویو معلوماتو خپرول خبر گڼل کیږي، د ساری په توگه ویلی شو چه د کابل په ښار کی د یوی پنځه پوړیزی ودانی شته والی یوه عادی خبره ده او هیڅ خبری ارزښت نه لری په داسی حال کی چه د یوی لونی پنځوس پوړیزی ودانی موجودیت به د کابل په ښار کی یوه نوی پېښه وی چه خبری ارزښت لری او په مطبوعاتو کی د خپریږو وړ ده. په همدی ټول که د لرغونو ودانیو نخښي نښانی را څرگندی شی نو څنگه چه پیژندل شی یوه تازه خبره ده

د اهمیت وړ ده او باید دعامی خبرتیا له پاره ئی خبر خپور شی.

په دی اساس د خبر موضوع هغه ده چه یوازی اوس پیدا شوی او له پیدایښت نه وروسته بي له ځنډه لاسته راغلی دی، ځکه خو مطبوعاتی خبرونو ته په اصطلاح کی «نوي» (News) هم وائی او ارتباطی وسایل یوازی نوی مطالب او مسایل د خبر په توگه خپروی.

۲- لومړنی بیان او تشریح: له نویو پېښو څخه د خلکو د خبرتیا له پاره یوازی د پېښي د رامنځته کیدو اعلام پوره نه دی بلکه د پېښي څرنگوالی هم باید شرح شی تر څو د خبر مفهوم او ارزښت و پیژندل شي او د لوستونکو او اوریدونکو غوښتنی پوره شي.

په همدی دلیل د هری پېښی د اعلان سره سم بی له ځنډه د هغي د را منځته کیدو صححه او شرایط او علتونه ئی تشریح کیږي او په پېښه کی گډون لرونکی او د هغي تر آغیزی لاندی راغلي کسان په گوته کیږي د مثال په توگه د یو دفتر د رئیس د ځان وژني اعلان بي له شرحي پوره نه دي بلکه د پېښي څرنگوالی او دلایل ئی هم باید څرگند شي.

نوی ارتباطی وسایل لکه اژانسونه او راډیو له یوی پېښی څخه د خبریږو

پښو وغورځيد او د چارو واكې د جهادي رهبرانو په لاس و رغلي نو زمونږ د مظلوم ملت او ټولې اسلامي
نړۍ د هيلو په خلاف زمونږ د هيواد پايتخت يو ځل بيا د جگړې په پكر بدل شو خو په دغو جگړو كې د
مسلمانانو او كفارو سنكرونه نه بلكه مسلمان د مسلمان په مقابل كې او مجاهد د مجاهد په مقابل كې د
وسلو په بې دريغه استعمال لاس پورې كړي.

دغه كم يو كال په موده كې د جهاد ارزښتونه او زمونږ د ولس هغه هيلې او آرمانونه چه په خپل هيواد
كې ئې د دايمي سولې، امنيت او اسلامي حكومت د ټينگښت لپاره په زړونو كې روزلي، د ليرې
ويشتونكو راکټونو په اور كې ايرې شوي.

د جهاد رهبرانو، د خپل جهاد اجر او ثواب د اقتدار د څوكۍ د لاسته را وړلو لپاره په خونړۍ جگړه
بدل كړ او د خپلو خواهشاتو د پوره كولو لپاره ئې د زرگونو بې وزلو خلكو په كورونو د درنو زهرجنو
مرميو باران و وراوه. نن د آسيا زړه يعنې د كابل ښار د بې وزلو خلكو په وينو رنگ دى او داسې يوې
كنډوالۍ ته پاتې كيږي چه شپه او ورځ پكې ژړا او فرياد دى. له دولتي ودانيو، د جوماتو له منارو او
د خلكو د كوږنو له ديوالونو څخه د وينو فواري روانې دى. كور په كور ژړا او انگړ دي. د خلكو له كورونو
څخه هديرې جوړې دى. دكونيو او يتيمانو ساړه آهونه او فريادونه آسمان ته رسيږي خو د جگړې دواړه
خواوې ددغې ټولې تباهي په وړاندې د مسؤليت هيڅ احساس نه كوي بلكه هر يو ځانته د قانونيت بڼه
وركوې او داسې ښكاره كوي چه گوندې دا ټوله تباهي او قتل عام هم د ځوارلس كلن جهاد لړۍ ده.

اوس چه د اسلامي هيوادو د منځگړيتوب په نتيجه كې د جهادي ځواكونو تر منځ د اسلام آباد تړون
لاسليك شوى. زمونږ زوريدلى ولس چه يوازنى آرزوئې په خپل هيواد كې د سولې، امنيت او اسلامي
حكومت ټينگښت دى، د جهادي تنظيمونو تر منځ د معاهدې په باب په شك او تردد كې پروت دى ځكه
ټول خلك پوهيږي چه د ځوارلسو كالو په اوږدو كې ددوى تر منځ پير اتحادونه وشول او زياتې معاهدي
لاسليك شوي خو هر اتحاد يو نوى تنظيم او هرې معاهدې نوې جگړې او اختلاف زيږولى دى. اوس له
هر چا سره دا پوښتنه مطرح ده چه آيا د اسلام آباد معاهده به چه د پاكستان او سعودي عربستان په
ضمنات د روژې په مباركه مياشت كې په حرمينو شريفينو كې د سوگندونو نه وروسته لاسليك شوه
تطبيق به شي او كه نه بيا به د نويو جگړو د پيل سبب شي؟

سره سم، هغه په چټکۍ سره په لنډ ډول اعلاموی او وروسته پوره او مفصل جریان خپروی، د مهمو خبرونو لنډیز د راډیوئی او تلويزیوني خبری خپرونو په سرکی او تفصیل ئی په وروستی مرحله کی د پیښو د تشریح اهمیت ډیر ښه روښانه کوي، لنډ خبری عنوانونه د ورځپاڼو د مطالبو او مسایلو په سرکی، د پیښی د اعلان او په چټکۍ سره د لوستونکو د خبرتیا له پاره خپرېږی او د خبر متن چه دعنوان څخه په لاندی برخه کی چاپېږی د پیښی جریان وړاندې کوی.

۳- سترگو لیدلی پیښه: خبر د تل لپاره د یوی سترگو لیدلی پیښی پیژندونکي دی او که پیښه را منځته نشي خبر نه پیدا کیږي، په دی اساس هغه پیښي خبر گڼل کیږی، چه حقیقت ولري او خیالی او افسانوی ښه ونه لري.

باید وویل شي چه د ناول او رمان په شان غیر واقعي مطالب او داستانوبه یوازې د خلکو د مصروفیت لپاره په مطبوعاتو کی خپرېږی او د ارتباطي وسایلو د خبری نقش څخه چه د هغو تر ټولو مهم ټولنیزه وظیفه ټاکي ډیر لیری دي، په دی ډول د پیښو حقیقت د خبر جوړولو تر ټولو مهم اصل دي او دغه اصل ایجابوی چه خبریال به هیڅکله د پیښي په

ماهیت کی له ځانه د خالت او تصرف نه کوی او باید په پوره بي طرفي سره د مأخذ یا د رسمي نطاقانو او د باوری محافظو نظر یوازي د خبرو د واقعیت د اصل د مراعات کولو لپاره په نظر کی نیول کیږی او خپرېږي.

۴- دپیښي په زړه پوری والي: د پیښو حقیقت، لکه څنگه چه وړاندی وویل شول د خبرونو له ضروری شرایطو څخه شمیرل کیږی خو کافي شرط نه دی او باید له دغه شرط نه وروسته دپیښو په زړه پوری والی هم باید په نظر کی ونیول شی. د پیښو په زړه پوری والی تل له هغه څخه د خبریدونکو کسانو د پاملرني په اساس ټاکل کیږي په همدی اساس د ارتباطي وسایلو خبریال مکلف دی چه په خپلو خبرونو کی د خپلو لوستونکو، اوریدونکو او کتونکو غوښتنی او مینه او علاقه په نظر کی ونیسي او هغه څه خپاره کړي چه د خلکو اکثریت ورسره مینه لری او په ارزښت او اهمیت ورته قایل دی، په نظر کی باید ونیول شی چه له مطبوعاتو څخه د گټی اخستونکو کسانو نوق او علاقه په دقیق ډول نشي ټاکل کیدی نو ځکه خو پکار ده چه دهغو معیارونو په اساس چه د خبر ټاکلو لپاره وجود لری او وروسته به ور باندی بحث وشي یوازي هغه

خبرونه د خپریدو لپاره وټاکل شي چه د خلکو د اکثریت لپاره په زړه پورې وی او باید هرو مرو تری خبر شي.

۵- هر اړخیز توب او ټولنیز توب:

هغه په زړه پوری پیښي چه دخبر په حیث وړاندی کیږی باید عمومی حیثیت ولری او د خلکو د اکثریت په ټولنیز ژوند باندی اغیزه وکړي، په دی اساس هغه پیښي چه شته والی او نشتوالی ئی په عمومی وضع کی اغیزه او تغیر را پیدا نکړی او یوازي د یوه سړی یا یوی کورنۍ یا یوې ډلې لپاره په زړه پوری وی، خبر نه گڼل کیږی او که کله هم دځینو اشخاصو د شخصي ژوندانه پیښي د خبر په حیث ومنل شي وجه ئی هغه اړیکي دي چه د ډله ایز او عمومی ژوندانه سره ئی پیدا کوی.

له پورتنیو یادونو څخه داسي نتیجه لاسته راځي چه خبریال له هر څه نه وړاندی باید د ټولنیزو مهمو پیښو سره ژوره پیژندگلوی ولری او له خپلو عیني مشاهداتو څخه په گټه اخستلو او د نورو باوری منابعو په استناد د پیښو حقیقي جریان خلکو ته وړاندی کړي او د هغې علتونه، کیفیات او آثار په پوره ډول تشریح کړی چه پدی ډول به د خبر حقیقت، نوښت او په زړه پوری والی چه دخبر مهم صفتونه دی هم مراعات شي.

(نور بیا)

ستاسو پوښتنې دقرآن اوست پېرناکي

د څلورو له کمپ څخه زمونږ محترم ورور قاری عبدالستار د دعوت مجلی ادارې ته د سلامونو او نیکو پیرزویڼو په ترڅ کې پوښتنه کړې چې د پنځه وخت لمونځونو په کومو کومو وختو کې اداء کول پکار دی؟ پداسې حال کې چې مونږ په اکثرې جوماتونو کې وینو چې لمونځونه په آخرو وختونو کې اداء کیږي، خصوصاً د مازدیگر لمونځ پداسې وخت کې اداء کوي چې لمر په پریوتو وي.

محترم ورور قاری صاحب عبدالستار! په اجمالی توګه له معتبرو او صحیحو احادیثو او روایاتو نه معلومیږي چې د ماخستن له لمانځه نه پرته نور ټول لمونځونه باید په اول وخت کې اداء شي، دادې په تفصیل سره د هر لمانځه د وخت په هکله ستاسو او د نورو ورونو د معلوماتو لپاره هغه احادیث او روایات چې له رسول الله ﷺ څخه د هغه د جلیل القدر صحابه و (رضوان الله علیهم اجمعین) په وسیله حدیثو دمعتبرو امامانو له خوا را نقل شوي لیکو، خو له ټولونه لومړی ددې خبرې یا ټول ضروري دی چې په ټولو مسلمانانو باندې دا لازم دی چې بېله کوم شرعي عذر نه د هر وخت لمونځ باید د هماغه وخت په لومړي وخت کې اداء شي. په کومو روایاتو کې چې د لمانځه په اداء کولو کې څه ناڅه تاخیر او وروسته والی راغلي، د هغو مقصد د وخت له داخلیدو څخه دومره وخت وروسته اداء کول پکار دی چې خلک په آرام سره د اودسونو اهتمام وکړای شي او خپل عاجل ضرورتونه او عذرونه رفع کړای شي، نه دا چې لمونځونه دومره وځنډوي چې لمونځ کوونکي ددې لپاره چې څه وخت ډیر دی د غفلت په خوب ویده او د لمانځه وخت ترې فوت شي، مونږ هڅه کوو چې دهر وخت د لمانځه وخت اوفضیلت ئی د حدیث په رانقلولو سره وښایو:

دلمانځه د وختونو په هکله:

په حدیث شریف کی راغلی دی:

عن عبدالله بن عمرو رضي الله عنه قال قال رسول الله ﷺ: «وقت الظهر إذا زالت الشمس وكان ظل الرجل كطوله ما لم يحضر العصر، ووقت العصر ما لم تصفر الشمس، ووقت صلاة المغرب ما لم يغب الشفق، ووقت صلاة العشاء إلى نصف الليل الأوسط ووقت صلاة الصبح من طلوع الفجر ما لم تطلع الشمس» (رواه مسلم-ج ۱-ص ۲۲۲).

ترجمه: عبدالله بن عمرو (رضي الله عنه) وائی چه رسول الله ص فرمایلی دی چه د ماسپښین د لمانځه وخت د لمر له زوال نه پیل کیږی او تر هغې پورې دوام لري خو د سپری سیوری له سپری سره برابر اوږد او مارډیگر شی او د مارډیگر د لمانځه وخت تر هغه وخت پورې دی چه لمر زیږ شی او د ماښام د لمانځه وخت له لمر پریوتو نه د شفق (د ماښام دسرخۍ) تر غاښیدلو پوری دی او د ماخستن د لمانځه وخت (د ماښام د سرخي له ختمیدو نه) تر نیمې شپې پورې دی او د سهار د لمانځه وخت د صبح صادق له راختو نه تر لمر خاته پورې دی.

۱- د سهار د لمانځه په هکله:

د سهار د لمانځه وخت لکه څنگه چه په مخکنی حدیث کی ذکر شول له صبح صادق نه (چه د لمر خاته خواته د آسمان په کنارو کی له سپینوالی څخه عبارت دی) تر لمر ختو پورې دوام لری. د سهار د لمانځه اداء کول په اول وخت بهتر دی، لکه چه په حدیث شریف کی راغلی:

«عن عائشة (رضي الله عنها) قالت كان رسول الله ﷺ يصلي الصبح فتتصرف النساء متلفعات بمروطهن ما يعرفن من الغلس (متفق عليه - منتهي الأخبار ص ۴۰/)

ترجمه: عائشة (رضي الله عنها) وائی چه رسول الله ﷺ به د سهار لمونځ اداء کړ نو ښځی به بیړته خپلو کورونو ته ستنیدلې، پداسی حال کی چه په خپلو خادرونو کی به ئی ځانونه پپچلی وو او د صبا د تیاری له کبله به نه پیژندل کیدلې.

د سهار د لمانځه په هکله په یوه روایت کی راځی چه که له سپری نه کوم وخت احياناً د خوب او غفلت له کبله د سهار لمونځ پاتی شی، نو تر غرمی پوری ئی اداء کولای شی، لکه چه په حدیث شریف کی راغلی دی:

«عن انس (رضي الله عنه) قال قال رسول الله ﷺ: «من نسى صلاة او نام عنها فكفارتها ان يصليها إذا ذكرها وفي رواية لا كفارة لها إلا ذلك» (متفق عليه - مشکوة-ج ۱-ص ۶۱)

ترجمه: انس رضي الله عنه وائی چه رسول الله ﷺ وفرمایلی چه که له چاته لمونځ هیر شو او یا د

لمانځه په وخت کې ویده پاتې شو نو د هغه بدله دا ده چې کله لمونځ وریاد شي او یا وینې شي، دغه فوت شوی لمونځ دی اداء کړی، په بل روایت کې راځي چې ددی لمونځ بدله بل څه نده بېله دغه لمونځ څخه.

۲- د ماسپښین د لمانځه په هکله:

د لمانځه د وختونو له حدیث نه معلومیږي چې د ماسپښین د لمانځه وخت د لمر له زوال نه پیل او تر هغه وخت پورې دوام لري چې د کوم شي سیوري له هماغه شي سره برابر شي، پدې هکله د ځینو علماؤ نظر دادی چې د ماسپښین لمونځ خصوصاً په اوږې کې هغه وخت بهتر دی چې هوا سپره او تودوینې کمه شي، ځکه چې په حدیث شریف راځي:

«عن ابي هريرة (رضي الله عنه) قال قال رسول الله ﷺ إذا اشتد الحر فابدوا بالصلاة» (رواه البخاري ومسلم).

ترجمه: ابو هريرة (رضي الله عنه) وائي چې رسول الله ﷺ فرمايلي دي چې کله گرمي زیاته وي، نو لمونځ لږ وروسته کړئ.

تشریح: ددی حدیث مقصد دادی چې د ماسپښین لمونځ لکه څنگه چې په یو حدیث شریف کې چې د بخاري په روایت راغلی د «ظهر» لفظ راغلی دی، نو ښه داده چې په ژمی کې د ماسپښین لمونځ په اول وخت کې او په اوږې کې په وسط وخت کې اداء شي یعنې دا چې کله سیوري لږ ډیر اوږد شي ځکه که لدی حدیث نه د ځمکې د یخوالی مراد واخیستل شي، نو په اوږې کې خو ځمکه تر لمر پریوتو پورې هم نه سړیږي، په یو بل حدیث شریف کې راځي چې: «عن ابي برزة، الاسلمي (رضي الله عنه) قال کان رسول الله ﷺ یصلی الهجيرة التي تدعوها الأولى حين تدحض الشمس» (متفق علیه)

ترجمه: ابو برزة اسلمي (رضي الله عنه) وائي چې رسول الله ﷺ به د هغې غرمې لمونځ اداء کاوه چې تاسو ورته اول وخت وائي په هغه وخت کې چې کله به لمر تاو شو.

همدا رنگه په بل حدیث کې فرمائي: «عن جابر (رضي الله عنه) قال کان رسول الله ﷺ یصلی الظهر بالهجرة» (متفق علیه).

ترجمه: جابر (رضي الله عنه) وائي چې نبي کریم ﷺ به د ماسپښین لمونځ په غرمه کې اداء کاوه. همدا رنگه د «ابرار الظهر» د حدیث په هکله د «آثار السنن» مؤلف علامه نیموی چې پخپله حنفی دی د احنافو علماؤ ددی دریځ په هکله داسې لیکي: «استدل الحنفية بهذه الأحاديث على أن وقت الظهر لا ينقضي بعد المثل بل يبقى بعده وقتة أزيد من وقت العصر وفي الاستدلال بها إباحة و إني لم اجد حديثاً صريحاً ولا ضعيفاً يدل على أن وقت الظهر الى أن يصير الظل مثليه» (آثار السنن- ص ۴۳).

ترجمه: لدی حدیثونو نه حنفیانو دا دلیل نیولی چه د ماسپېښن د لمانځه وخت له یو چند سیوری نه وروسته نه ختمیږي او دا د مازدیگر له وخت نه زیات دی، خو پدی دلیل نیولو کی بحثونه دی او ما یو حدیث هم داسی ونه موندنه چه پدی مسئله کی بالکل ښکاره وی- که هغه صحیح وی او که ضعیف، چه په هغه کی دا بیان وی چه د ماسپېښن د لمانځه وخت د سیوری تر یو چندی پوری دی. پته دی پاتی نه وی چه پخپله علامه نیموی (رحمه الله) لدی اقرار نه وروسته هم د یو چند سیوری په حدیث باندی عمل نه کوی.

همدا رنگه علامه ثناء الله پانی پتی چه یو حنفی عالم دی پدی هکله لیکي: «واما آخر وقت الظهر فلم يوجد في حديث صحيح او إلا ضعيف إنه يبقى بعد ظل كل شيء مثله» (ابکار السنن - ص ۷۷) ترجمه: په یو صحیح یا ضعیف حدیث کی دا خبره نشته چه د ماسپېښن وخت د یو چند سیوری نه پس پاتی کیږي (فجزاه الله خيراً پدی تصریح سره) لدی کبله علامه پانی پتی پدی مسئله کی له احنافو سره مخالف دی، دا مسئله خو د کنز ملایانو ته هم معلومه ده چه پدی مسئله کی امام ابو یوسف او امام محمد (رحمهم الله) هم د امام ابو حنیفه (رحمه الله) تابعداری نده کړی او ویلی نی دی چه کله سیوری یو چند شي، نو د ماسپېښن وخت ختم شي.

۳- د مازدیگر د لمانځه په هکله:

د مازدیگر لمانځه هم د نورو وختونو د لمانځونو په شان په اول وخت اداء کول پکار دی او د مازدیگر د لمانځه وخت له ماسپېښن نه وروسته پیل کیږي او تر لمر پریوتو د مخه یعنی زیری لمر پورې دوام لری، په حدیث شریف کی راغلی دي:

«في رواية بريدة (رضي الله عنه) أنه ﷺ أقام العصر والشمس مرتفعة بيضاء نقية» (رواه مسلم- ج ۱- ص ۲۲۳ او مشکوة ص ۱۵۹).

ترجمه: د بریده رضي الله عنه په روایت کی دی چه رسول الله ﷺ د مازدیگر لمانځه اداء کړې داسی حال کی چه لمر اوچت، سپین او پاک وو.

همدا رنگه په بل حدیث کی راغلی دی چه: «وعن رافع بن خديج قال كنا نصلي العصر مع رسول الله ﷺ ثم ينحر الجوز فتنقسم عشر قسم ثم تطبخ تاكل لحماً نضيجاً قبل مغيب الشمس» (رواه البخاری ومسلم - مشکوة ص ۶۰- ج اول).

ترجمه: رافع بن خديج (رضي الله عنه) وائی: چه مونږ به له رسول الله ﷺ سره د مازدیگر لمانځه اداء کړې، بیا به اوبښ حلال کړی شو، بیا به لس ځایه تقسیم کړای شو، بیا به پوخ کړای شو، نو مونږ به وخوړه پخه غوښه له لمر پریوتونه وړاندی.

په یو بل حدیث شریف کی راځي چه: «عن انس (رضي الله عنه) قال كان رسول الله ﷺ يصلي العصر والشمس مرتفعة حية فيذهب الناهب الى العوالى فيأتيهم والشمس مرتفعة وبعض العوالى من المدينة على أربعة اميال او نحوه» (رواه البخاري و مسلم ومشكاة ج ١ ص ١٠)

ترجمه: انس (رضي الله عنه) وائی چه رسول الله ﷺ به د مازدیگر لمونځ اداء کړي، لمر به اوچت او ژوندى ؤ، او یو تلونکی به چه عوالی ته روان ؤ، عوالی ته به ورسیده او لمر به اوچت ؤ چه د عوالی ځینی برخى له مدینى نه تقریباً څلور شرعي میله لیري وي.

له پورتنیو ټولو روایاتو څخه دا معلومه شوه چه رسول الله ﷺ او د هغه خوږو صحابه ؤ د مازدیگر لمونځ په اول وخت کی اداء کاوه او دا ارشاد ئی فرمایه چه د منافقانو له لمانځه څخه ځان وساتي، ځکه چه د منافق له خواصونه یو خاصیت دا وی چه لمر به پریوزی او دی به ورته ټپي ټپي کوری او لمونځ به نه کوي، لکه چه په یو حدیث شریف کی راغلی دی:

«عن انس (رضي الله عنه) قال قال رسول الله ﷺ تلك صلاة المنافق يجلس يرقب الشمس حتى إذا اصفرت وكانت بين قرني الشيطان قام فنقر أربعاً لا يذكر الله فيها إلا قليلاً» (رواه مسلم - ج ١ - ص ٢٢٥)

ترجمه: انس (رضي الله عنه) وائی چه رسول الله ﷺ فرمایلی دی چه دغه د منافق لمونځ دی چه ناست وی او د لمر انتظار کوی تر دی چه کله لمر زیر او د شیطان دواړو بشکرو تر منځ واقع شی نو بیا پاڅیږي او څلور ټونگی ووهی، الله پاک نه یادی مگر لږ.

الله پاک دی مونږ او تاسی ددی حدیث له مصداق نه وژغوری.

٤- دماښام د لمانځه په هکله:

له مخکی حدیث څخه معلومیږي چه د ماښام د لمانځه وخت له لمر پریوتو نه د شفق (قبلی لور ته د سوروالی) تر غاییدلو پوری، د ماښام لمونځ هم د نورو لمونځونو په څیر په اول وخت اداء کول پکار دی، په حدیث شریف کی راځي چه: «عن رافع بن خديج (رضي الله عنه) قال كنا نصلي المغرب مع رسول الله ﷺ فينصرف احدنا وإنه ليبصر ما واقع نبلة» (متفق عليه - مشكاة ص ١٦٠).

ترجمه: رافع بن خديج (رضي الله عنه) وائی چه مونږ به د ماښام لمونځ له رسول الله ﷺ سره اداء کړي، نو مونږ کی به چه څوک واپس شو، نو د خپل غشي ویشو ځای به ئی لیده.

همدا رنگه په بل حدیث شریف کی راغلی دی: «عن ابي ايوب (رضي الله عنه) قال قال رسول الله ﷺ: «لا تزال أمتي بخير وقال على الفطرة ما لم يؤخر والمغرب إلى أن تشتبك النجوم» (رواه ابوداود -

ج ١ - ص ٦٠)

ابو ایوب (رضي الله عنه) وائی چه رسول الله ﷺ فرمایلی دی چه زما امت به همیشه په خیر وی او وئی فرمایلی چه همیشه به په فطرت وی خو پوری چه وروسته نکړی د ماښام لمونځ تر هغه پوری چه ستوری گڼ شی.

زمونږ لمونځونه خونن صبا اکثر په لنډو سورتونو اداء کیږي پداسی حال کی چه امام ته ښه ډیر سورتونه هم یاد وی، خو په یوه ساه رکعت خلاص کړي او بیا هم چه را ووځي په آسمان کی پوره تیاره خوره شوی وی چه دوه گزه لیری هم سړی نه پیژندل کیږی، پاتی لا د غشي ویشو ځاي، الله تعالی دی مونږ ته توفیق عنایت کړی چه د بشریت د لارښود په طریقو عمل وکړو.

ه- د ماخستن د لمانځه په هکله:

د مخکنیو آحادیثو او روایاتو نه په پاگه څرگندیږی چه ټول لمونځونه په اول وخت اداء کول پکار دی پرته د ماخستن له لمانځه څخه، یعنی د ماخستن د لمانځه اداء کول لږ وروسته پکار دی ځکه چه په حدیث شریف کی راځي:

عن ابي هريرة (رضي الله عنه) قال قال رسول الله ﷺ: «لو لا أن أشق على أمتي لأمرتهم أن يؤخروا العشاء إلى ثلث الليل أو نصفه» (رواه احمد والترمذي وابن ماجه)

ترجمه: ابو هريرة (رضي الله عنه) وائی چه رسول الله ﷺ وفرمایلی: که چیري زما په امت سخته نه وای نو ما به دوی ته د ماخستن د لمونځ، د شپي په دریمه برخه او یا په نیمه شپه کی حکم کړی و، همدا رنگه په بل حدیث شریف کی راځي چه: «عن عبدالله بن عمر (رضي الله عنهما) عن النبي ﷺ: «وقت العشاء إلى نصف الليل» (رواه مسلم- ص ۲۲۳- ج ۱) وعنه أن النبي ﷺ قال فإذا صليتم العشاء فإنه وقت إلى نصف الليل» (رواه مسلم- ج ۱- ۲۲۲).

ترجمه: عبدالله بن عمر (رضي الله عنهما) له رسول الله ﷺ نه روایت کوی چه د ماخستن د لمانځه وخت تر نیمي شپي پوری دي، او دي وائی چه رسول الله ﷺ وفرمایلی چه کله تاسو د ماخستن لمونځ وکړی نو دا وخت تر نیمي شپي پوری دي.

له پورتنیو مبارکو آحادیثو نه معلومه شوه چه بېله عذر نه د ماخستن لمونځ له نیمي شپي نه وروسته کول ندی پکار دي.

(والسلام على من اتبع الهدى)

راغلی لیکونه

له باجوړ ایجنسي څخه د «الجامعة العاليه» مدرسي طالب العلم نور المعبود «حسرت» ورور د پښتو «دعوت» مجلي ادارې ته يو زړه پوري ليک راليزلي او داسي ئی ليکلی دی:

دباران د شيبو په شکل خپل پي درېی سلامونه د«دعوت» دمجلې کارکنانو ته وړاندي کوم او وایم چه السلام عليكم ورحمة الله وبرکاته.

ويعد: روغتيا او عافيت مو له رب المتعال څخه غواړم. اولاً دافغانستان دجهاد سالار الشيخ جميل الرحمن شهيد ته د مغفرت دعا کوم اوثانياً دټولو افغانی رهبرانو داتحاد او اتفاق غوښتنه کوم.

عزتمنو! د«دعوت» مجله مونږ ته وخت په وخت رارسيزی، دهغی په زړه پوری مضامين مطالعه کوو او کټه تري اخلو، وروڼو! که په مجله کی داسلامي شعرونو برخه زیاته شي او لعل - محمد«افسوس» او نورو شاعرانو ته د اسلامي شعرونو دجوړولو او ليکلو وظیفه ورکړل شی خو توحیدي او انقلابي شعرونه وليکي او په مجله کی ئی نشر کړئ پیره مهرباني به مووی ځکه چه شعرونه په زړه باندی ښه اثر کوی نور مو وخت نه نیسم.

أخوكم في العقيدة السلفية نور المعبود «حسرت»

ځواب: محترم نور المعبود «حسرت» صاحب سلامونو ته مو وليمک والسلام وايو او دنیکو پيرزوينو مو مننه کوو، ستاسو ليک مو نشر کړي، انشاء الله په پيشنهاده به مو عمل وشي، خوښ اوسئ، والسلام.

(اداره)

همدارنگه د څلوزو له څلورم لمبر کيمپ څخه زمونږ طالب العلم ورور معراج الدين «اواب» د پښتو «دعوت» مجلي اداري ته يو ليک راليزلي او داسي ئی ليکلي دي:

محترمو د«دعوت» د مجلي کار کوونکو ورونو!

السلام عليكم ورحمة الله وبركاته؟

وبعد: ورونو زما له «دعوت» مجلي سره پوره مينه ده خو آرمان دا چه مونږ ته نه رارسيدئ، له يو او بل نه په سوال کومه شماره پيدا کړو، خو تنده مو پري نه ماتيزي، نو که دا مجلي پيري چاپ کړئ او خلکو ته ئی ورسوي، د مينه والو تنده به پري ماته شي، بله دا چه زمونږ دا دريم ليک دي چه مونږ ئی درليزو، خو ځواب ئی نه رارسيدئ، هيله ده چه زمونږ ليکونه بي ځوابه پري نژدې او هم که د نوی کال يوه سرميزي کليزه راوليږئ، پير به خوشحاله شو، نور مو وخت نه نيسم والسلام.

اخو کم في دين الإسلام طالب العلم معراج الدين «اواب».

ځواب: محترم ورور «اواب» صاحب!

سلامونو ته مو وعلیکم السلام، دنيکو هیلو مو قدر کوو، ستاسو نور ليکونه مونږ ته ندی رارسیدلي، کنه، ضرور به مو نشر کړی و، خپله قلمی رابطه جاری ساتئ، مجلی به انشاء الله درورسیدئ، خو کلیزی مو ندی چاپ کړی، که چاپ ئی کړو حتماً به ورته ورسیدئ، خوښ اوسئ، والسلام. (إدارة)

د پلی له کیمپ څخه عبدالصیر مجاهد د«دعوت» د مجلی ادارې ته یو لیک رالیزلی او داسی ئی لیکلی دی:

د «دعوت» دمجلې کارکوونکو ورونو! السلام عليكم ورحمة الله وبركاته !

و بعد: یو فریاد لیکم چه زما دضمیر آواز دی، هیله ده چه کټ مټ ئی نشر کړئ، هغه دا چه په کابل کښی دمجاهدینو دحکومت نژدې کال پوره کیدونکی دی، خو مونږ دپخوا په څیر د پاکستان په دښتو کښی دهجرت شپې سباکوو او پدی هیله یو چه دادی نن یا سبا به له خیره په وطن کښی اسلامی حکومت محکمیزئ، امنیت به قایمیزئ، زمونږ دهجرت دسختو شپې به پای ته رسی، خو چه هر څه انتظار کوو، یوه له بلی بدتره راځي، مونږ ټول مسلمانان نا امیده او خواشیني یو، خدای دی نکړی چه په خپل هجرت او جهاد پښیمانه شو، آخر دا د تنظیمونو

مشران ولی د کورنۍ جگړې مخه نه نیسي؟ دوی ولی پدی نه پوهیږي چې ددوی تر منځ بی اتفاقي کمونیستانو اچولی ده؟ دوی ولی پدی نه پوهیږي چې کمونیستان په دواړو خواؤ کی تقسیم شوی او د مسلمانانو د جنگولو اراده لري؟

زه خو دا وایم چې که دوی پدی نه پوهیږي، نو بیا دوی د رهبري لیاقت هم نلري، دا څنگه رهبري ده چې دداسې پېښو مخنیوی نه شی کولای، زما په نظر خو د ټولو تنظیمونو مشران ملامت او پدی جگړه کی دخپل دی، ځکه هغوی چې ځانونو ته پدی جگړو کی بی طرفه وائی، دوی هم بی طرفه ندی، دوی ته زما مشوره داده چې دوی دې د الهي حکم سره سم دواړو جگړه مارو ډلو تر منځ د سولې کوشش وکړي، وروسته چې هره خوا له الهي حدودو نه تیري کوی او سوله نه مني، نو ټول دې ورته یو خوا شي او د ظالم د ظلم مخنیوي دی په گوه وکړي، آخر دا جگړه د چا په گټه ده؟ ددی جگړې د مشروعیت جواز به څوک ورکړی؟

ورونو! الله شاهد دی چې زه له پاکستانیانو او نورو خلکو څخه شرمیږم، هرې خواته چې دیوی خوارۍ غریبي لپاره مخه کوم، هلته را څخه دا پوښتنه کیږي چې آخر تاسو کوئ څه؟ تاسو خو ویل چې روسان دی او کمونستان دي، اوس خو روسان او کمونستان هم نشته، ولی سره نه جوړیږی؟ سره لدی چې زه هغوي ته دا دلیل وړاندی کوم چې دا شخړی هم د کمونیستانو له لاسه دی، که هم چې ماته دا معلومه ده چې د جگړې د دواړو خواؤ په رأس کی مجاهد مسلمانان واقع دی، خو زه حیران دلته یم چې دوی ولی د جگړې په ځای خبرو ته حاضرېږي؟

هیله لرم چې زما دا آواز د «دعوت» د مجلی له لارې ټولو مسلمانانو ته ورسېږي او ټول دی پدی خبره غور وکړي چې دا کمونیستي او یهودی دسیسې دی الله تعالی دی په خپل فضل او کرم سره خنثی کړي. امین

السلام علیکم / اُخوکم عبدالبصیر مجاهد

جواب: محترم ورور عبدالبصیر مجاهد صاحب!

الله تعالی دی مونږ ټولو ته دا توفیق را په برخه کړی چې د سپېڅلی الهي قانون پابندی وکړو، کله چې مو د ژوند ټول کړه وړه د الهي قانون سره سم شول، دي کی هیڅ شک نشته چې الله تعالی به مو توبه قبوله او دا تیاره به را باندی رڼا کړي، خو ښ اوسي، والسلام

(اداره)

که خدای مه کړه دا معاهده تطبیق نه شی او جهادی رهبران په کعبه شریفه او مسجد نبوی کی د خپلو سوگندونو او دستخطونو څخه سرو غړوی او بیا په یوه او بله بهانه د جگړې اور بل کړی نو په هیواد کی د سولې د تامین او د هیواد د ادارې په چارو کی به خپله کامله بی کفایتی ثابته کړی او په اسلامي او بین المللی محافلو کی به ئی وقار او عزت له منځه لاړ شی او هر څوک به دا پیغور را کوی چه هغه کسان چه د خپلو مقدساتو احترام نه کوی او په خپلو تعهداتو وفا نه کوي د اسلام لپاره به د کوم خدمت مصدر وگرځی؟

د تنظیمونو مشران باید د الله تعالی په وړاندې خپل مسئولیتونه په کامل ډول درک کړی او د اقتدار د کرسی د لاسته راوړلو لپاره جگړو او وینو تویولو ته اسلامي او قانونی بڼه ور نه کړی. دوی باید له ځانه پوښتنه وکړی چه د تیرویو کال د جگړو څخه ئی کومه ثمره لاسته ورغلی ده؟ کابل ولی د یو کال را په دیخوا د مقدس جهاد د علمبردارانو د اقتدار غوښتنی د جگړو په اور کی سوزی؟ اوه نیم لکه خلك ولی د مجاهدينو د اقتدار نه وروسته د کابل له ښار څخه په تیښته مجبور شول؟

تر څو به افغان مظلوم ولس په نورو هیوانو کی د بی عزتی شپې سبا کوی او د گوندی تعصباتو دا تباہ کوونکی هیولا به تر څو زمونږ د کړیدلی او رپریدلی ملت په ستونی پرتو وی؟ تر څو به د نورو هیوانو هیئتونه راځی او د مجاهدينو تر منځ به جرگی مرکي کوی او بیا به ئی په زور او جبر پز بندی ته مجبور وی؟ تر څو به مجاهدين په خپل منځ کی د ادارې صلاحیتونو د لاسته راوړلو په سر د زرگونو بی گناه خلکو وینی تویوی او تر څو به د نورو د برچو لاندی د خپل اسلامي او ملی وقار وسله په ځمکه ږدی؟

زمونږ هیله داده چه جهادی قوتونه به د یو بل په خلاف د ناروا جگړې اور بیا تازه نه کړی او د اسلامي اخلاقو په رڼا کی به یو بل ته دوږوری لاس وړ اوږد نه کړی.

لکه څنگه چه مو په افغانستان کی د کمونیزم او الحاد نوځی وړک کړ راځی چه د گوندی تعصباتو دا لوی بت هم ډیری وړی کړو او نور ددغه بت له پرستش نه لاس په سر شو او اسلامي او جهادي وړور-گلوی خپله کړو. دغه عالی هدف ته د رسیدو په هیله

(اداره)

ارشاد نبوی

عن ابی هريرة رضي الله عنه، قال : قال رسول الله صلى الله عليه وسلم : (ما تعدون الشهداء فيكم؟ قالوا : يا رسول الله من قتل في سبيل الله، فهو شهيد. قال : (إِنْ شَهِدَاءُ أُمَّتِي إِذَا لَقِيتُهم قالوا : فمن هم يا رسول الله؟ قال : (من قتل في سبيل الله فهو شهيد، ومن مات في سبيل الله فهو شهيد، ومن مات في الجوع فهو شهيد، ومن مات في البطلان فهو شهيد، والغريق شهيداً) رواه مسلم).

ترجمه :

از ابو هريره رضي الله عنه روايت است كه :
رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمود: در ميان تان کدام را شهيد می شماريد؟ گفتند يا رسول الله فقط آنكه در راه خدا كشته شود، شهيد است. فرمود : اگر اينطور باشد پس شهدای اتم كم ميشانند- گفتند پس كيانشان يا رسول الله ؟ فرمود: آنكه در راه خدا كشته شود شهيد است و آنكه در راه خدا بميرد شهيد است و آن كه از مرض طاعون بميرد شهيد است و آنكه غرق شود شهيد است.

از پیام به رهبران سلف صالحین

با در نظر داشت شرایط کنونی جهان و وضع اندوهبار مسلمانان، از همه برادران موحد و شیفته گان قرآن و سنت دعوت بعمل می آوریم تا بنحصر غلبه نور بر ظلمت پیروزی حق بر باطل، کلیه منافع شخصی و گروهی شانرا پشت سر گذاشته با کاروان عظیم دعوت سلف صالحین متحد شوند.

همگامیکه پیران صدیق سلف صالحین دعوت گران قرآن و سنت در افغانستان به زعامت و اهلیانه شهید اسلام و امام الجهاد شیخ جمیل الرحمن رحمه الله بر خطه کوچک محدوده ولایت کنترسقط یافتند بنحصر قیام یک مجمع سراسری اسلامی اولین اقدام تاریخی شان اعلام امارت اسلامی و انفاذ قانون قرآن و سنت بود.

حقیقت مسلم اینست که اسلام تابع مرزهای جغرافیائی نمیشد.

اگر به وضع اندوهبار ملل جهان نظر فکنیم، در خواهیم یافت که انسانیت مظلوم و ستمدیده امروز بیش از هر وقت دیگر آستان یک انقلاب ناب اسلامی مبنی بر اساسات ارفع قرآن و سنت میباشد.

شهید مولوی جمیل الرحمن رحمه الله نخستین شخصیت متعهد و مبارزی بود که علم جهاد مقدس را علیه کفار متجاوز و مزدوران شان بلند نموده و کوه های سر به فلک کشیده کُتر را بچیت نخستین پایگاه های جهاد مقدس اعلام کرد.

احدی ازین حقیقت چشم نخواهد بست که عصر قیادت اهل حدیث، دوران طوفانی تاریخ اسلام و عروج مسلمانان را تشکیل میدهد.

د بابري جومات شهادت او د هند د حکومت مجرمانه رویه

ليونيو افراطي هندوانو بالاخره خپل پليد او ناوړه پلان عملي کړ او بابري جومات نى شهيد کړ، دغه جومات چه دخلورو پيړيو څخه نى زيات تاريخي قدامت در لود، د هند په خاوره کى د اسلام يو ځلانده نخښه وه چه افراطي بت پرستو او جاهلو هندوانو د خپل تعصب د ښودلو په غرض وران کړ.

ددى جومات د ورانيدلو مسئله څه ناڅاپى واقعه نه وه، د هغه د ورانيدو پلان افراطي هندي گوندونو او گروپونو دوه کاله پخوا شروع کړى ؤ چه بهارتيه جنتا گوند په هغوى کى مهم رول درلوده او وشواهندو پرشد، را شتر يه سيوک سنگ او نورو فرقه پرستو هندو گروپونو د بهارتيا جنتا گوند حمايت او ملگرتيا هم کوله.

په هغه وخت کى وى، پي، سنگ د هند صدر اعظم ؤ، د هغه په وخت کى هم هندوانو په ډاگه او پوره آزادي سره دبابري جومات د ورانيدو اعلان وکړ او دخپل دغه ناوړه عزم د عملي کولو لپاره نى په اقدام لاس پورى کړ پداسي حال کى چه په لکونو هندوان په ايوديا باندي دحملي کولو لپاره تيار ؤ مگر وى، پي، سنگ د فولادي عزم سره دهغوي په مقابل کى ودريد او مقابلې نى وکړه که څه هم هغه پدى مسئله باندى خپل صدارت قرباني کړ خو د ليونيو افراطي هندوانو عزم نى هم د خاورو سره خاورې کړ.

ليکن نن چه کانگرس «آئي» د اقتدار په ماڼيو باندى قبضه کړيده، دغه گوند نه يوازي دا چه د افراطي هندوانو په مقابل کى نى وسله په ځمکه ايښي بلکه د هغوي ملا تړى او پلويان هم ښکاره کيدل، د افراطي هندوانو د نفرت نه ډکي قافلي د ټول هند نه په يو بل پسې د ايوديا په لور د خپلو شومو عزايمو سره روانى وى مگر د هند مرکزي حکومت داسي غلي او ناخبره ناست وو لکه چه

بي هوشه وي او يا په هغه كې نه د ليدلو صلاحيت وي او نه د اوريدلو قدرت، د هغه ټول غړي فلج شوي وي او د مرگ حالت پرې راغلي وي.

د اتر پرديش د ايالتي حكومت په زړه كې هم هغي آرزو موجوده وهل د كومي لپاره چه دغه درى لكه افراطي هندوان ايوديا ته را په مخه شوى وو، د ايالتي حكومت دغه اسلام دشمني د هغوي هم نظرو افراطي هندوانو ته دا موقع په لاس وركړه چه د بابري جومات څخه را تاوشي، نه يوازي دا چه د ايالتي حكومت پوليسو ددغو بد خصلتو بت پرستانو او د بابري جومات تر مينځ د ودريدو او يا ديوى فاصلي د پيدا كولو كوشش وكړ، بلكه د جومات په شهيد كولو كې ئى ورسره په پوره ډول مرسته او كومك وكړ، تر دې چه د اخبارى اطلاعاتو او مستندو رپوټونو سره سم ډيرو پوليسو ځوانانو د جومات په وړانولو كې پخپله برخه درلوده. د اتر پرديش ايالتي حكومت او د هند د مركزي حكومت دى روئى دا په ثبوت رسولي وه چه هغوي د خپلى قانوني او اخلاقي وظيفې د سرته رسولو اهل نه دي هغوي ددې صلاحيت نه محروم دي چه د خپل هيواد د اوسيدونكو سره د انصاف او عدالت د اصولو له مخي رفتار وكړي، هغوي د خپل هيواد د ډير لوى اقليت د مذهبي مركزونو او عبادتخانو بين المللي قوانين ټوتي ټوتي او تر پښو لاندې كړل او د خپلې بې كفائيتي په ثابتولو باندې ئى د تصديق ټاپه ووهله پداسي حال كې چه د اتر پرديش سترې محكمې (هاى كورټ) او د هند عالى محكمې (سپريم كورټ) دا حكم صادر كړى ؤ چه تر هغه وخته پورې چه په عدالت كې د بابري جومات او رام مندر قضيه فيصله شوې نه وي، هيڅوك هم په جومات باندې د حملې كولو حق نه لري، پداسې حال كې چه په هغه ورځو كې د افراطي هندوانو راتگ د ايوديا په لور مخ په زياتيدو ؤ او د هغوي بد نيتو او متعصبو رهبرانو زهرجن بيانات وركول، نو عدالت فوراً حكومت ته اخطار وركړ خو ددى ټولو سره سره هندي حكومت په هر څه باندې غوږونه كاڼه كړل.

د هند د مركزي او ايالتي حكومتونو دا ناوړه رويه هغه وخت نوره هم سخته شوه كله چه د تاريخي تحقيقاتو او واقعاتو په رڼا كې د افراطي هندوانو په دعوه كې يوه ښكاره نيمگړتيا ثابته شوه او هغه دا چه دوي ادعا كوله چه د بابري جومات ځاى د هغوى د تش په نوم معبود «رام» د پيدايښ ځاى دى او دا پخوا د رام مندر ؤ چه بيا دغه مندر وران او په ځاى ئى بابري جومات جوړ شويدي. پخپله هندي تاريخ پوهانو او تاريخ ليكونكو د ډيرې ژورې څيړنې څخه وروسته دا ثابته كړيده چه د بابري جومات ځمكه د رام د پيدايښ ځاى ندې او نه خو په كوم عصر كې پدغه

ځای د رام مندر موجود ؤ، تاریخ، پخوانو آثارو او د ټولنیزو علومو پوهانو او د هند تاریخ پوهانو فیصله کړېده چه د افراطي هندوانو دعوې افسانې نه غیر بل څه ارزښت نلري او د هغې حیثیت د یوې نا حقې دعوې او قیاس آرائي ښکارندوی دي.

د پخواني صدر اعظم چندر شیکر د حکومت په وخت کې ددې مسئلې دحقیقت معلومولو لپاره د تاریخ پوهانو یو هیئت و ټاکل شو او کله چه دغه هیئت ته د بابري جومات مخالفینو او وشو هندو پرشد خپل اسناد او د لایل وړاندې کړل نوموړی هیئت د هغه په رڼا کی خپله نظریه پدې ټول ولیکله «یقیناً دا د ډیری حیرانتیا خبره ده چه «وشو هندو پرشد» دپخواني سنسکرت هیڅ ټول لیکلی ثبوت وړاندې نکړی شو چه په هغه سره دا ثابته کړي چه ایودیا د رام د پیدایښت ځای دی، د رام مندر خو لا لیری خبره ده».

له دې هر څه سره سره د هند حکومت د اوښ مارغه پشان خپله غاړه په شگو کی ایښي وه او انتظار ئی کاوه چه دا طوفان به بيله کومې صدمې او زیان څخه په خاموشي تیر شي مگر داسی ونه شوه. افراطي هندوانو د خپل لیونتوب او حماقت ښکاره ثبوت ورکړ، تاریخي بابري جومات د هغوي په لاسونو دتیگو او خاورو په ډیری بدل شو، دهغه لوړی مناری په پوره بی رحمي سره په ځمکه را پرېوتی او د اسلامي هسپانیې له زوال نه وروسته یو لځل بیا دمتعصبو عیسائیانو د اسلام دشمني لعنتي مظاهر د هند په خاوره کی را ښکاره شول.

د بابري جومات د وړاندیو نه وروسته د هغې په کنهوالو باندې د رام مندر د بنسټ ایښودلو کار په ډیره چټکي سره پیل شو، ددې ټولو کارونو د لیدلو او کیدو په وړاندې د هند مرکزي او ایالتي حکومتونو یوه مجرمانه خاموشي اختیار کړی وه، هغوی د خپلې دغې پالیسی څخه دا ثابته کړه چه هغوي د اسلام او مسلمانانو په دشمني کی د افراطي هندوانو څخه په هیڅ ډگر کی وروسته پاتی ندی. دا به د حقیقت نه سترگی پټول وی چه په آینده کی د هغوي نه دا امید وشي چه هغوي به د خپل هیواد د مسلمانانو سره د انصاف او عدالت په بناء چلند وکړي، که څه هم د ټول هند د خلکو غوښتنه ده چه حکومت دی په فوری ټول استعفی ورکړي خو زموږ باور دی چه د هند مرکزي حکومت به د خپل دغه ستر جرم په سزاء ورسپړی او د بابري جومات شهادت به د هند د افراطي حکومت او متعصبو هندوانو دتباهي او بربادي پیلامه ثابته شي.

برداشتی از

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اسلام دین تهذیب و تمدن است و پیروانش را همواره توصیه مینماید که زندگی شان را در پرتو آداب و تهذیب اسلامی بسر برند، یکی از اصول معاشرت و آداب اسلامی، آغاز امور زندگی انسانی بنام پروردگار جهانیان است که انسان باید هر کار زندگی اش را بنام الله آغاز نماید. اگر انسان ازین اصل و قاعده اسلامی با خلوص نیت پیروی نماید، فواید و برکات آتی از آن بر خواهد داشت: نخست اینکه انسان از ارتکاب اعمال زشت و نکوهیده برحذر خواهد بود، زیرا با خو گرفتن و عادت گرفتن با تذکار نام الله با خود غور و تعمق مینماید که آیا وی در انجام این کار و تذکار نام پروردگار عالمیان حق بجانب است یا خیر؟ ثانیاً اینکه آغاز امور نیکو و حسن بنام الله ذهن آدمی مسیر سالم را در پیش میگیرد و

مکلف است کارش را از نقطه سالم و نیکو آغاز کند، سوم اینکه هنگامیکه وی کارش را بنام الله آغاز میکند تأیید و توفیق آفریدگار جهان شامل حالش میگردد، در مساعی اش برکت می افتد و از فساد انگیزیهایی شیطان در ایمن خواهد بود. روش و وعده خداوند لا یزال همینست که اگر انسان بطرف ذات اقدس الهی راغب میگردد، او تعالی نیز بنده اش را مورد توجه و لطف و مرحمت خویش قرار میدهد.

ذات اقدس الهی ازلی و ابدیست و به همین دلیل باید هر برنامه زندگی انسانی را با نام اقدس او آغاز کرد و از او تعالی استمداد جست، با این روش و این عادت نیکو، کارمان در مسیر صحیح قرار میگیرد و خداوند ما را از هرگونه انحراف باز میدارد و فرجام آن نیز مثبت و نیکو خواهد

بود، لذا در نخستین آیه قرآن مجید می گوئیم.

بسم الله الرحمن الرحيم

یعنی بنام خداوند بخشنده، بخشایشگر

در حدیث معروفی از پیامبر صلی الله علیه وسلم می خوانیم: «کل أمر نبي بال لم يذكر فيه اسم الله فهو أبتَر» (هر کار مهمی که بدون نام الله شروع شود بی فرجام است).

کوتاه سخن اینکه پایداری و بقاء عمل با ارتباط با ذات باری تعالی پیوند ناگسستنی دارد، به همین مناسبت خداوند بزرگ در نخستین آیاتی که به پیامبر گرامی صلی الله علیه وسلم وحی شد، دستور میدهد که در آغاز تبلیغ اسلام، این وظیفه خطیر را با نام الله شروع کند: «اقرأ باسم ربك» و در رویداد نوح علیه السلام میخوانیم که در آن طوفان

مدهش، هنگام سوار شدن بر کشتی و حرکت روی امواج کوه پیکر آب که هر لحظه با خطرات فراوانی رو برو بود، برای رسیدن به سر منزل مقصود و پیروزی بر مشکلات، به یاران خود دستور میدهد که در هنگام حرکت و در موقع توقف کشتی «بسم الله» بگویند:

«وقال اركبوا فيها بسم الله مجريها ومرسها» (هود - ۴۱)

و آنها این سفر پر مخاطره را سر-
انجام با موفقیت و پیروزی پشت سر گذاشتند و با سلامت و برکت از کشتی پیاده شدند و نیز حضرت سلیمان علیه السلام در نامه نیکه به ملکه سبا نوشت سر آغاز آنرا «بسم الله» قرار داد: «إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ» (النحل - ۳۰) و روی همین اصل، جز سوره توبه، تمام سوره های قرآن مبارک با بسم الله آغاز میشود تا هدف اصلی که عبارت از هدایت و سوق بشر سوی سعادت است از آغاز تا انجام با موفقیت و پیروزی و بدون شکست انجام شود.

علت عدم موجودیت «بسم الله» در آغاز سوره توبه اینست که سوره توبه با اعلان جنگ به چنایت کاران مکّه و پیمان شکنان آغاز شده و اعلام جنگ با توصیف خداوند به «رحمان و رحیم» سازگار نمی باشد.

اگر بر نامه های زندگی را با تکیه بر قدرت خداوند آغاز کنیم، ذاتیکه قدرتش ما فوق همه قدرتهاست سبب

میشود که از نظر روانی نیرو و توان بیشتری در خود احساس کنیم، مطمئن تر باشیم، کوشا باشیم، از عظمت مشکلات نهر اسیم و مأیوس نشویم و ضمناً نیت و عمل مان را پاکتر و خالصتر کنیم، و اینست رمز دیگر پیروزی به هنگام شروع کارها به نام الله.

عده کثیری از علماء دین متفق اند که بسم الله جزء همه سوره های قرآن مجید است و دلیل ادعای شانرا ثبت بسم الله در متن قرآن مجید در آغاز همه سوره ها جز سوره براءت و - نمود کرده اند و مدعی اند که در متن قرآن چیزی اضافه نوشته نشده است و ذکر بسم الله در آغاز سوره ها از زمان پیامبر اکرم صلی الله علیه و سلم تاکنون معمول بوده است، بعضی از صحابه کرام از جمله حضرت علی و ابن عباس و عبدالله ابن عمر و ابوهریره رضی الله عنهم: و تابعین و همچنان ابن کثیر و امام شافعی و پیروانش و ثوری و امام احمد نظر فوق را بر گزیده اند، امام بیهقی محدث شهره افاق باسند صحیح از طریق ابن جبیر از ابن عباس چنین نقل میکند:

استرق الشیطان من الناس، اعظم آیه من القرآن بسم الله الرحمن الرحيم

(بیهقی جلد ۲)

یعنی مردم شیطان صفت،

بزرگترین آیه قرآن (بسم الله الرحمن الرحيم) را سرقت کردند (اشاره باینکه در آغاز سوره آن را نمی خوانند).

اما اینکه بعضی ها احتمال داده اند که بسم الله آنه مستقلاً باشد که جزء قرآن است اما جزء سوره ها نیست، احتمال بسیار ضعیف بنظر میرسد زیرا مفهوم و محتوای بسم الله نشان میدهد که برای ابتداء و آغاز کاری است، و مضمونش فریاد می زند سر آغازی است برای بحث های بعد از آن.

به هر حال مسأله تا حدی روشن است که میگویند روزی حضرت معاویه در دوران حکومتش در نماز جماعت بسم الله را نگفت بعد از نماز جمعی از مهاجران و انصار فریاد زدند: اسرقت ام نیست؟ «آیا بسم الله را دزدیدی یا فراموش کردی؟»

(بیهقی جزء دوم - مستدرک جزء اول)

در جمله بسم الله بعد از کلمه اسم کلمه «الله» می آید که جامع ترین نامهای خداوند جل جلاله است. از بر-
رسی نامهای خداوند در متن قرآن مجید و سایر منابع اسلامی هویدا میگردد که هر نام بخش خاصی از صفات خدا را منعکس می سازد، تنها نامیکه تمام صفات و کمالات الهی یا به تعبیر دیگر کلیه صفات جلال و جمال ذات اقدس الهی را احتواء میکند همان «الله» میباشد.

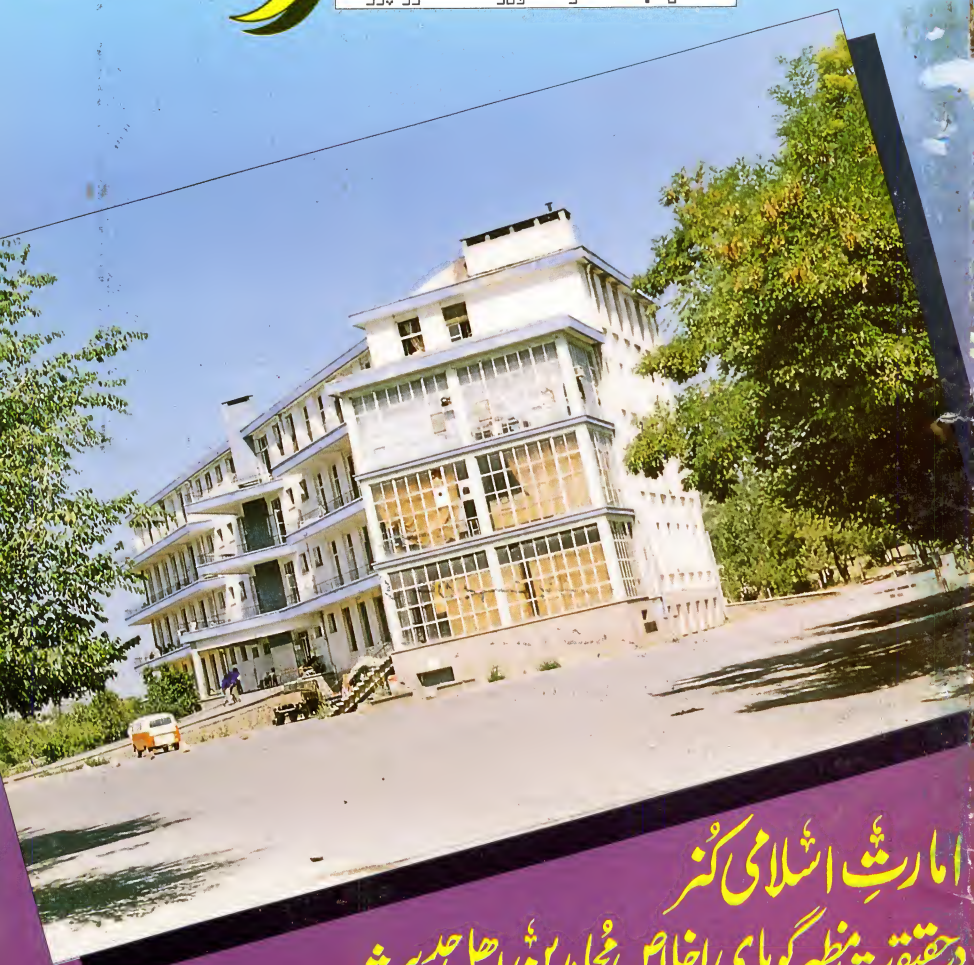
ادع الہدایہ بالکلمۃ والموعظۃ الصنیۃ وجادلہم بالنیجۃ اصسن الایہ

دعوتِ جہاد مجلہ

دانشان دجماعتہ الدعوة والاعمال والسنۃ وافکار وشیروکلاء

دعوت

امارت اسلامی کُنر
در حقیقت منظر گو بای اخلاص مجاہدین اہل حدیث
بہ اسلام و تابعداری کامل شان از نظام قرآن مسندت میباشد

فرمان الهی

بسم الله الرحمن الرحيم

قال الله تعالى: (إِنِ اللَّهُ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةُ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعَدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ . وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ) (التوبة / ١١١)

ترجمه : (هر آینه خداوند از مسلمانان جان و مال شان را ب عوض آنکه برای شان بهشت باشد خریده است که در راه خدا جنگ میکنند می کشند و کشته می شوند، وعده ای حق است بر خدا ، در تورات، انجیل و قرآن، و کیست وفا کننده تر به عهد خویش از خدا پس شادمان باشید به معامله، که کردید به آن و این است پیروزی بزرگ).

دعوت

د توحيد او جهاد مجله

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قل هذه سبيلي ادعو إلى
الله على بصيرة أنا ومن
اتبعني وسبحان الله وما أنا
من المشركين
سورة يوسف (١٠٨)

د امتياز خاوند: دافغانستان جماعه الدعوة الى القرآن والسنة
مؤسس: امام الجهاد شهيد شيخ جميل الرحمن (رحمه الله)
سرپرست: الشيخ سمیع الله
خپرونکی اداره: ددعوت او ارشاد ریاست

پنځم کال - پرله پسي (٢٥ - ٢٦) گڼه - ١٤١٣هـ ق کال دجمادي الاول - رمضان مياشتي

دهيت ترير تر نظارت لاندی

نډی کڼی مطالب

په نورو بهرنیو هیوادونو کی د
کڼون بیه:

مياشتنی : ٢ امریکائی ډالر
کلنی : ١٠ امریکائی ډالر

نورو بهرنیو هیوادونو کی ژمونډ
نماینډ گان

سعودی عرب : فیضان الله

امریکا : عبدالرحمن احمد

بریتانیا : منور علی

جرمنی : وائی - ایم حمیم

هالینډ : عماد الدین بکری اسماعیل

(عنوان)

- * سرمقاله ٢
- * دیابری جومات شهادت ٥
- * برداشت ٨
- * ددین مفهوم ١١
- * د بایری جومات شهادت داستان ١٣
- * قصاص د ژوند زیری ١٩
- * نوی نړیوال نظام ٢٤
- * نصیحت ٢٨
- * وحدت چغه ٢٩
- * د اسلامي امت ستونزي او ٣٠
- * پیام به برادران ٣٤
- * ژورنالېستی درسونه ٣٨
- * ستاسو پوښتنی ٤١
- * راغلی لیکونه ٤٧

په پاکستان کی د

کڼون بیه:

مياشتنی : ١٠ اکلداري
کلنی : ١٠٠ اکلداري

داخل او په پاکستان کی ژمونډ
نماینډ گان

په داخل کی : لعل محمد دافسوس

اسلام آباد: عبدالله

پېښور: غنی الله «مسلم»

لاهور: حماد شاکر

کراچی: چومدري ظهیر احمد

کوئټه: عرفان منگل

مظفر آباد: بشیر قریشی

مکاتباتی پته : د دعوت مجله - پوسټ بکس نمبر ٦١٤ پشاور پاکستان

بانکی حساب : جماعه الدعوة الى القرآن والسنة - اکاونټ نمبر ١٩٤٦٥ - حبیب بینک کینټ - صدر روډ - پشاور.